

Respondent č. 1

T: Tak ahoj, na začátek se musím zeptat, jestli souhlasíš s tím, že pořídím tenhle záznam a následně ho použiju pro účely mojí bakalářské práce?

R: souhlasím

T: krása, a na začátek se tě ještě zeptám, co studuješ?

R: studuju sociologii a andragogiku na Univerzitě Palackého v Olomouci

T: a jaký ročník teď?

R: pátý

T: tak to mi na úvod stačí a rovnou se zeptám, jestli sleduješ zpravodajství – zprávy?

R: sleduju zpravodajství, řekla bych, poměrně aktivně

T: a jak často teda?

R: denně, nevím, časově to asi úplně neřeknu, kolik hodin denně, ale vždycky jakoby si projdu Deník N mám předplacenej nebo novinky na Twitteru hodně, nějaké aktuality

T: já jsem se teda chtěl zeptat, jaký média konkrétně, ty už jsi nějaký řekla rovnou, máš ještě nějaký další, který bys zmínila?

R: ČT určitě a ČRo nejčastěji posloucháme Plusko, ale v podstatě nějaký mám zpravodajský kanály všude možně. Ještě bych teda měla říct Seznam Zprávy, ty taky hodně sleduju

T: Zeptám se teď hodně obecně – důvěřuješ médiím?

R: Jak se to vezme... Asi spíš jo, ale jsem dost skeptická.

T: Dobře. Ty teda využíváš hodně zdrojů, koukáš na televizi čteš noviny ...

R: jojo

T: ...koukáš na internet, všechno možný.

R: Jako na televizi vyloženě ne, ale z mobilu to sleduju, a zároveň ještě chodím hodně na přednášky, teďka co máme na univerzitě Svět médií 21. století, tak teďka jsem tam byla na přednášce od Kubíka ze Seznam Zpráv, takže to bylo taky hodně zajímavý

T: To je zajímavý, že chodíš i na přednášky v žitém světě, s tím jsem se zatím nesetkal. No nicméně, důvěřuješ teda médiím?

R: Eee, jak kterým. Těm co sleduju jo

T: a jaký jsou teda média, kterým důvěřuješ?

R: Hmm, Deník N, Seznam Zprávy a potom jak jsem vlastně zmiňovala Twitter, tak tam sleduju osobnosti a novináře, který právě jakoby zpravodajství řeší a mívají tam nejaktuálnější informace, takže těm taky věřim

T: K těm jednotlivcům se já asi ještě dostanu, ale zeptám se teda proč důvěřuješ Deníku N, Seznamu, ČT?

R: protože ty zprávy od nich jsou uvěřitelný nebo ne uvěřitelný, ale ověřitelný (smích) a ne jenom v našem českým rybníčku, ale často je to vidět i na zahraničních médiích, který taky občas sleduju a jakoby ty zdroje jsou věrohodný, nesetkala jsem se ještě s tím, že by tam bylo něco vycucaného z prstu

T: A na druhý straně máš třeba média, kterým nedůvěřuješ už a priori?

R: Sputnik, Parlamentní listy a takový ty hodně známý dezinformační weby, nebo co se jim říká dezinformační weby

T: a zase stejná otázka, proč jim teda nedůvěřuješ?

R: protože několikrát, nebo často je prokázáný, že jejich články nejsou založený na pravdě, že ty informace jsou překroucený nebo k nim nejsou dohledatelný žádný zdroje, nejsou tam jakoby žádný věrohodný informace, který by se daly využít jakoby

T: a sleduješ i tyhle nety noviny, nebo noviny - jakýkoliv zpravodajství, kterému nedůvěřuješ, nebo ke kterému nemáš kladnej vztah?

R: spíš ne, většinou si je, nebo – nevyhledávám si je a priori, ale třeba když někdo právě z mých známých řekne „hele tohleto si přečti“, je to většinou vtipný nebo zajímavý, tak se na to podívám, ale úplně jako ... Nechci jim zvyšovat kliky, takže to jako a priori nevyhledávám

T: jinak teda ale víš, jakým způsobem pracují tyhle weby?

R: jojojo, v podstatě se ze všeho snaží udělat skandál nebo nějakou jako senzaci a v podstatě ukázat svým čtenářům nebo teda dát svým čtenářům to, co si chtějí přečíst, aby si potvrdili jejich myšlenky a ne pravdu, kterou by měli jako na kterou by měli cílit

T: zeptám se teda na ten Twitter

R: hm

T: říkala jsi, že tam sleduješ osobnosti, jsou to teda, co je to za lidi?

R: většinou jsou to aktivní novináři, nebo lidi, co se v politice pohybovali nebo pohybují, hodně známých osobností, zmíním třeba Filipa Horkého, toho Jiřího Kubíka, sleduju tam Jiřího Drahoše, sleduju tam Karla Schwarzenberga, Mirka Kalouska

T: A tyhle lidi se tam teda nějak vyjadřují k tomu celosvětovému dění, který se nějak reflektuje ve zprávách?

R: jo taky určitě

T: a mají k těm... jak se teda vyjadřují k těm zprávám? Jsou to spíš kritici nebo glosátoři?

R: hmm, spíš glosátoři, docela často. třeba u těch politiků, kteří pořád působí se tam na tom Twitteru setkávám s jako názorama na to aktuální dění, nějakou třeba glosu, co se aktuálně děje ve sněmovně jakože k tomu maj nějaký komentář, kterej buďto může být k věci nebo může zase bejt vyloženě sarkastický a to je jakože na jednu stranu pobavení na druhou stranu si myslím, že člověk, ne že by je znal osobně to vůbec, ale přes sociální síť nebo minimálně přes ten Twitter lidi nemají takovou tu záklopku tolik, takže si myslím, že spíš dají najevo to, co myslí než jako když to, kdyby to řekli veřejně, což samozřejmě neříkám, že neřeknou, protože on třeba Kalousek má tu záklopku docela... moc jí nemá no (smích)

T: Dobře, ty jsi ještě zmínila svoje známý a kamarády, že ti předhazují vlastně články z parlamentních listů a tak podobně, děje se to často?

R: to ani ne, spíš je to takový, že to někdo někde nasdílí s nějakým jako „ty bláho, tohle jsem vážně nečekal, že by mohli překroutit ještě tohle“ že to není jako že by ti lidi to propagovali nebo tomu věřili, ale je to spíš takový jako, že tomu nemůžou uvěřit, že že že to jako ...

T: jsou to teda informovaní čtenáři

R: jojojo

T: a jinak takhle řešíš obecně dění zpravodajský se svýma kamarádama a tak?

R: s většinou jo, ale zase mám ve svém okolí, samozřejmě ne úplně nejbližším, ale mám ve svém okolí lidi, se kterýma nejsem v tomhle úplně na stejný vlně, takže s těma se to snažím neřešit, protože to nechci úplně ten vztah pokazit. Neříkám, že jako se na to nenajde to téma,

nezajde to k tomu, ale většinou se snažím říct „hele vidím, že máš jinej názor a já bych se nerada o tomhle s tebou hádala, protože ty si myslíš svoje, já si myslím svoje a jako tady se nesejdem“

T: Třeba máš tendenci, že kdyby někdo z tvých kamarádů odebíral Parlamentní listy a čet je, budeš ho upozorňovat, co je na tom špatně a nebo ho necháš a „čti si co chceš“?

R: jako ze začátku pravděpodobně jo, si myslím, že bych mu řekla „tady tohle čteš? a jako víš co čteš?“ a když bychom to spolu potom nějak rozebrali a on byl přesvědčenější o svojí pravdě, tak ho asi nechám, protože se snažím být docela nekonfliktní. Neříkám, že je to zbytečný, to v žádném případě, spíš někdy prostě je to, někdy to jsou ztracený případy

T: a takhle svým kamarádům teda důvěřuješ? Co se takhle jako předávání zpráv tobě týče?

R: jo, to jo.

T: a takhle když se bavíme o lidech, co třeba tvoji rodiče? Sledují oni zprávy?

R: mamka moc ne a táta nevím, s tím se nestýkám, ale mamka sleduje takovou tu klasiku na internetu, televizi snad ani nemají, takže ona sleduje spíš média online, ale moc nevím

T: A vedli tě třeba když jsi byla menší k důvěře nebo nedůvěře ke kritickému nahlížení na zpravodajství a tak?

R: já si myslím, že se to u nás moc neřešilo

T: jako třeba i prarodiče nebo kdokoliv z rodiny

R: u nás se to fakt neřešilo ani s prarodičema, jako mamka, co se týče tohohle má vysokou školu, takže si myslím, že tohle člověka už trochu předurčuje k tomu, aby směřoval myšlenkově někam, ale neříkám, že je to samozřejmě pravidlo, ale jinak u nás doma se vždycky sledovaly jakoby, respektive když já jsem byla malá a měli jsme televizi, tak se sledovala jak ČT, tak Prima, tak Nova, takže byl tam nějaký kontrast, ale že bych byla nějak vysloveně vedená k tomu, abych zkoumala, co se tam říká, tak to asi ne, si myslím, že jako ta doba, to asi tolik nežádala jako dneska

T: okej, já teda trochu uhnu a zeptám se, jestli jsi měla nějaký médium, který jsi sledovala a přestala jsi? z nějakýho důvodu

R: joo, to bude možná lehce mimo téma, ale sledovala jsem Módní Peklo

T: v pohodě, cokoliv

R: ale přestala jsem, když jsem s překvapením zjistila, že i to vlastní Babiš (smích) ale sledovala jsem třeba Hlídacího psa, ale teda přestala jsem, protože těch zpráv je ze všech stran tolik, prostě se mi vyloženě nechce otevírat další weby a další stránky a většinou to byly spíš, spíš webový stránky od čeho utíkám, než papírový noviny

T: Ty jsi tady taky zmínila věc, že je zpráv moc, cítíš se přetížena tím, vlastně jak se na člověka hrnou zprávy ze všech různých míst a webů? Dokážeš to filtrovat?

R: snažím se to filtrovat, ale někdy je toho fakt hodně, když je třeba nějaká velká událost, ať už pozitivní nebo negativní, těch negativních je samozřejmě víc, ty se protlačují víc mi přijde, jako když je to všude, tak už jsem z toho taková zahlcená

T: dobře, jakým způsobem bys dokázala odlišit objektivní od manipulativního článku? Dokážeš nějaké metody, který máš? Co se týče posouzení obsahu

R: hlavně to jestli je ten text třeba hodně líbivej, hraje na city čtenáře, to je hodně velké ukazatel, a pak když tam jsou nějaký zdroje jako třeba úplně relevantní. Já jako vim, že u těch rozhovorů nebo internetových článků se moc neuvádějí zdroje třeba že někde se stala nějaká tragédie hrozná. Nebo nevím teďka příklad honem nevymyslím, ale třeba když je tam „Maruška 50 letá z Horní Dolní nám na to řekla tohle...“ tak asi to není úplně relevantní zdroj, že když se prostě neopírají o názory odborníků z oboru, který jsou ověřitelný, tak to je taky docela ukazatel

T: my se tady pořád otíráme o ty odborníky, důvěřuješ jim třeba i víc než těm zpravodajským webům a tak dál? Je pro tebe ten jednotlivec důvěryhodnější než ty redakce jako celek?

R: záleží asi na tématu, ale ehm, ono záleží na tom, o co se ta redakce opírá, pokud se opírá pouze o názor jednoho člověka, tak to asi moc relevantní není, ale u těch zpravodajů je podstatný, aby měli ty informace podložený z více zdrojů, když je ten člověk jako fakt odborník, tak není důvod mu nevěřit

T: já se ptám, protože ty jsi tu nastínila několik různých způsobů, jak můžeš posoudit jestli noviny, nebo jakýkoliv zpravodajský médium píše nebo nepíše pravdu, tak jestli máš něco podobného i u těch jednotlivců, který se svobodně vyjadřují na twitteru. Nebo to bereš už s rezervou, že to není zpráva ale názor?

R: to už spíš beru s rezervou tyhle věci

T: a důvěřují tvoji kamarádi stejným médiím jako ty?

R: jakože pokud vím, tak jo, že hodně ten... nevím jestli zrovna ten Deník N, protože i když už je tady rok, já teda říkám už rok ale spousta lidí o tom, že tu něco takovýho vychází vůbec neví, ale jako většinou si myslím ,že ty zdroje máme podobný, protože na těch zásadních věcech, jako když se o něčem bavíme co je pro nás důležitý z tady toho hlediska, tak se na tom shodnem, takže si myslím, že ty základní zdroje máme stejný

T: Ještě k tomu Deníku N, on vlastně funguje jako příspěvková organizace, že to platěj pouze čtenáři. Je třeba tohle pro tebe záruka důvěryhodnosti toho média, podobně jako je třeba ČT veřejnoprávní a všichni na ní přispíváme?

R: jako nemyslím si, že je to vyloženě záruka, je to hodně na jednotlivcích, ale věřím, že ti lidé, kteří to dali dohromady mají takovou sebereflexi a takovej jako přístup, že se fakt snažej, aby to médium bylo objektivní

T: A ostatní média, který nejsou financovaný takhle zespona od těch čtenářů, ale z vrchu od nějakýho mecenáše nebo majitele?

R: tam ty pochyby vždycky budou a jsou, ale třeba u těch Seznam Zpráv, tak ty vlastní Lukačevič, ne Lukačenko, Lukačevič (smích), tak tomu jako věřím, jak jsem říkala, tak jsem byla teď na té besedě diskuzi s Kubíkem, kterej je teď šéfredaktor Seznam Zpráv a on tam právě říkal, že potom co to místo dostal, tak mu hnedka majitel volal a gratuloval mu a ujišťoval ho, že do toho nikdy zasahovat nebude, že nikdy nezasahoval a nikdy nebude a zároveň se mi hodně líbilo – on dělal dřív v Deníku? Ne v MF dělal, dlouho dělal v MF a byl svědkem toho přerodu, když to koupil Babiš, tak jak vlastně tam ty jak se vlastně ta atmosféra v té redakci začala měnit, to zrovna tomu Kubíkovi věřím, i po té osobní zkušenosti, ačkoliv jsem s ním nikdy neseděla na pivo nebo takhle, ale viděla jsem ho, jak se vyjadřuje naživo a tak, si myslím, že mu věřím, že ten člověk je prostě poctivej novinář.

T: tak dobrý, já se už jenom zeptám, jestli jsem se třeba zapomněl na něco zeptat nebo bys něco chtěla doplnit?

R: asi mě nic nenapadá

T: tak já ti tedy pokorně děkuji, žes mi věnovala svůj čas a nashledanou

R: nashledanou

Respondent č. 2

T: Tak já zdravím, na začátek se musím zeptat, jestli souhlasíš s tím, že si tenhle rozhovor nahraju a následně zpracuju pro účely mé bakalářské práce?

R: ano souhlasím

T: Super, já se ještě zeptám – seš student?

R: jo

T: a co studuješ?

R: archeologii na katedře historie

T: jo, dobře a ty seš teda v jakém ročníku?

R: jsem v prváku na magistru

T: takže ti je?

R: 23

T: já teda rovnou přejdu k tématu a zeptám se nejdřív jestli sleduješ zprávy nebo jako zpravodajství?

R: Eee, jak kdy, občas sleduju tak dejme tomu 3x vidím zprávy, vždycky když je přítel pustí, tak se koukám

T: a to mluvíš teda o zprávách jako televizních?

R: o online vysílání ČT

T: Takže koukáte na ČT a koukáš ještě na nějaký jiný zprávy mimo ČT?

R: upřímně ani moc ne

T: dobře, teď se ptám hodně obecně, ale čteš noviny? Jako normální papírový.

R: papírový noviny nečtu

T: ani třeba v internetový podobě?

R: třeba na iDnes se občas podívám

T: jo

R: dejme tomu taky párkrát za týden

T: Mluv prosím trochu víc nahlas, jestli tě můžu poprosit

R: jo, sorry

T: Takže máš ještě něco jinýho mimo iDnes na který párkrát za týden skočíš?

R: já sleduju spíš aktuality třeba v té archeologii, takže se koukám na různé zprávy BBC, History Channel

T: jo jasný, takže ti nejde úplně o to aktuální dění, který je zatížený politikou a tak, ale spíš z tvýho oboru?

R: To právě moc ne

T: ok, tak já se zeptám zase obecně, důvěřuješ médiím? že když čteš nějakou zprávu, tak můžeš věřit, že je to pravda?

R: jelikož si myslím, že z těch málo zdrojů co sleduju, sleduju důvěryhodný zdroje, tak jim důvěřuju

T: jsou nějaký zdroje, kterým nedůvěřuješ a záměrně je obcházela?

R: třeba Novinky.cz, tomu moc nevěřím

T: máš k tomu nějaký důvod?

R: přijde mi, že tam píšou nereseriovní zpravodajství, nejsou to jako... máš tam třeba zprávu o tom, že, ehm, muž se v uvozovkách, já nevím, Novinky.cz nemají podle mě seriovní zpravodajství. Důvodem je asi to, že všechny ty zprávy, co tam jsou, nejsou nijak relevantní pro tvoje bytí.

T: jasný

R: je tam třeba zpráva o tom, že muž ukradl v obchodě dvě čínský polívky v uvozovkách a nejsou tam třeba důležitý

T: Já napovím, takže se ženou za senzací, za tím, co se asi bude číst

R: jo přesně

T: a teda ČT, tu jsi zmiňovala hned jako první, ty teda důvěřuješ?

R: Té důvěřuju

T: a máš k tomu nějaký důvod, proč důvěřuješ ČT nejvíc?

R: asi ten, že z těch zdrojů, co se mi nabízí se mi zdá nejdůvěryhodnější

T: máš nějaký konkrétní důvod? Já nevím, vyhovuje ti skladba vysílání, čas nebo že tam nepíší věci o ukradených polívkách? (smích)

R: (smích) no ale nevím, zdají se mi nejserióznější, když se ohlídnou třeba zprávy na Nově, kde jdou zase za tou senzací, podobně třeba i na Primě s krimizprávama třeba, tak ČT se mi zdá zkrátka, že ti podá nejvíc informací bez té polívčičky, nejčistší v uvozovkách

T: A třeba vedly tě rodiče ke sledování zpravodajství

R: jo, rodiče se koukají a koukali každý den na zprávy

T: a na jaký?

R: na Novu právě, takže já jako jsem od malička vyrůstala na zprávách Novy, takže dokážu posoudit to, že ČT má lepší ty zprávy

T: Máš nějaký důvod, že jsi přešla od té Novy k ČT? Tys říkala, že jí sleduješ s přítelem, tak je on ten důvod nebo máš nějaký vlastní?

R: Asi je on hlavně tím důvodem, protože on je pouští, tak to sleduju s ním

T: Dobře a třeba s kamarádama nebo i rodinou diskutujete o zprávách?

R: Nijak zvlášť asi

T: dobře, hmm, nemáš třeba nějaký experty, který by pro tebe byly důležitý?

R: (přemýšlí)

T: Už jsem se třeba setkal s tím, že někdo sleduje hodně lidí na twitteru a důvěřuje třeba novinářům, co tam píší

R: hmm, nemám žádný experty, kterým bych takhle jako... Nenapadá mě ani jedno jméno.

T: Třeba nedůvěřuješ moderátorům? Rayovi Korantengovi?

R: (smích) ne

T: Proč nedůvěřuješ Rayovi Korantengovi a tak jako moderátorům?

R: Moderátor je jen nastavená loutka, ten nemá podíl na tom, jaká zpráva se bude vysílat

T: Takže spíš důvěřuješ tomu týmu, kdo sestruje to zpravodajství jako takový?

R: jo

T: hmm, máš nějaký způsob nebo setkala ses už někdy na internetu nebo v televizi s tím, že by tebou někdo chtěl manipulovat?

R: Eeeh, nevím? Asi určitě jo, v dnešní době je manipulace asi častá

T: A zaznamenala jsi to někdy?

R: noo já nevím, třeba když se tě někdo snaží podepsat nějakou petici nebo tak

T: takže spíš v tom internetovém prostředí

R: jo

T: Takže jako manipulace máš spíš spojený s internetem?

R: jo, to stoprocentně

T: a tak když bys takhle mohla srovnat televizi a internet, čemu bys věřila víc?

R: hm, spíš tomu internetu, protože tam můžu najít víc zdrojů, srovnat si ty zprávy a nějak je vyhodnotit, co mi říká která, i když se třeba jedná o stejný téma, kdežto v televizi uvidím jednu reportáž a budu mít na výběr jen z té jedné reportáže, chápeš

T: rozumím, a třeba to, že je ČT veřejnoprávní a přispíváme na její chod, je to pro tebe záruka její důvěryhodnosti nebo na to spíš nebereš moc zřetel?

R: to je mi asi celkem jedno

T: Důvěřují teda rodiče stejným médiím jako ty?

R: to těžko říct, vzhledem k tomu, že se o tědleh věcech moc nebavíme, tak nevím jako, čemu moji rodiče důvěřují, nicméně si myslím, že to bude tak na podobné vlně, ne že by věřili všemu, co vidí v televizi a tak

T: Třeba když bys měla o svých rodičích a potom odděleně o sobě říct, jestli sledujete hodně média nebo spíš míň?

R: Já spíš míň, ale moji rodiče hodně

T: A mimo Novy teda sledují ještě něco, netušíš, jestli nečtou noviny, nebo se pohybují na internetu a tam štrachaj zprávy?

R: Můj otec čte noviny na internetu, od té doby co jsme přestali kupovat v papírové podobě a moje máma právě sjíždí portály jako Novinky.cz a tak

T: takže tomu asi budou důvěřovat?

R: asi jo

T: Co třeba takový rádio, který jsme ještě vůbec nezmnili? třeba v autě nebo v práci

R: já třeba moc neřídím, takže se k rádiu úplně nedostanu a ani v práci neposlouchám

T: z tvých kamarádů, abych se zeptal ještě na ně, ty sledují taky ČT a jako podobný zdroje jako ty a spíš víc nebo spíš míň?

R: myslím si, že moji kamarádi sledují média rozhodně víc než já, ale důvěřují stejným zdrojům jako je ČT, irozhlas a tak

T: A co je teda důvodem, proč to nesleduješ tolik?

R: Nezájem, nějak mě to prostě nezajímá, proto to nesleduju. Já vždycky když přijdu na nějaký takový portál, tak si vyberu, co mě zajímá, což jsou třeba novinky ve vědě, historii a podobně, ale nezajímá mě politický dění, nezajímá mě já nevím, cokoliv podobného

T: takže to že to sleduješ málo je daný výběrem zpráv spíš než tím, že bys jim jako nedůvěřovala?

R: jo to je hezky řečeno

T: Hmm, já teď teda nevím, jestli už jsem se tě zeptal na úplně obecnou otázku – důvěřuješ teda médiím? Když se na ně valí vlna kritiky ze strany některých politiků a tak, tak jestli třeba tohle nějak ovlivňuje tvou důvěru v média

R: hele jak který, protože já samozřejmě vím, že média veškerý ty informace nebo většinu těch informací, co ti podají, musí nějak zkreslit nebo záměrně jí zkreslí, nicméně pokud ty nemáš, kde jinde brát ty informace, tak něčemu věřit musíš, jenom si to musíš tak jako přefiltrovat a vybrat si jádro té věci, kterému uvěříš, ale třeba si odmyslíš tu omáčku okolo, kterou oni nahrotí

T: takže tyhle lidi, co se médií zastávají nebo se do nich pouští, agresivně, tak ty nemají žádný dopad na tebe

R: ne

T: je ještě něco, co třeba já jsem zapomněl zmínit, a ty bys sama chtěla to zmínit, jestli něco ovlivňuje tvou důvěru?

R: (přemýšlí)

T: Napadá mě ještě – důvěřuješ svým kamarádům?

R: jo

T: a když ti třeba někdo z tvých kamarádů nebo rodiny řekne o nějaký zprávě, nebo novince ze zpráv, důvěřuješ, že říká pravdu, nebo na něj spíš koukáš skrz prsty? A nebo záleží na tom, co ti zrovna říká

R: záleží hodně na podstatě té věci, ale budu upřímná a myslím si, že moji nejbližší kamarádi mají větší přehled v médiích než já, takže jim důvěřuju

T: (přemýšlím) (pro sebe potichu říkám) ty jsi vlastně říkala, že důvěřuješ redakcím

R: (chytí se mé zmínky) to taky, redakcím, to je právě, vždycky když vidím nějakou zprávu, tak prostě nezáleží tolik na redakci, ale prostě jen na předmětu té zprávy a já si z toho vyberu, čemu budu věřit a čemu ne. Je to tak, že mě v podstatě nic moc neovlivňuje k tomu, abych tomu věřila, spíš jako si v hlavě řeknu, jestli se mi to zdá uvěřitelný a nebo ne a pokud mě něco hodně zajímá, tak to chci vědět z víc zdrojů a chci vědět, jestli se výpovědi liší u jednotlivých zdrojů

T: já si myslím ,že asi dobrý, tak já ti moc děkuji a rád jsem tě potkal

R: já tebe též a za málo

Respondent č. 3

T: Tak ahoj, můžeš mi normálně tykat při rozhovoru a nejdřív se tě musím zeptat, jestli souhlasíš, že ho nahraju a potom použiju pro bakalářskou práci?

R: ano souhlasím

T: Tak super a já se tě na začátek zeptám, jestli sleduješ zpravodajství

R: ano

T: a jak často sleduješ?

R: denně

T: a kde sleduješ zpravodajství nebo jak vypadá tvoje rutina, když takhle sleduješ denně?

R: no ona to není úplně rutina, protože nemám rutinu ve všem, ale sleduju hodně na sociálních sítích, na facebooku sleduju spoustu stránek. Hlavně teda ČT, ČT24 a irozhlas a Respekt a takhle hlavně zaměřené média. Hlavně veřejnoprávní. Pak taky různé deníky, ale většinou ne pod Babišem hlavně. Snažím se ale sledovat i nepřítel (smích) To znamená i nějaký prostě iDnesy a tyhle věci a potom na Twitteru často jako konkrétní politiky, nebo já nevím, publicisty nebo zajímavý osobnosti, se kterými se ztotožňuju v názorech a protože pracuju v restauraci, kde máme volně k dostání denní tisk, tak ten čtu jakoby denně, když jsem v práci, protože nemám žádný sociální život, to tam neříkej. A potom moje kamarádka z prahy se o to zajímá, tak se o tom hodně bavíme a taky s rodičema to hodně probírám, protože moji rodiče jsou hodně vzdělaný, hrozný bedny, takže když něčemu nerozumím, tak to s nima probírám a vídáme se každé víkend s našima, takže vlastně se vždycky dostaneme k nějakému politickému tématu, takže to většinou vztahuju na tu politiku

T: To je krásný, ty jsi tady našla spoustu zajímavých témat a já asi se nejdřív odpíchnu od těch veřejnoprávních médií, ty teda sleduješ ČT, rozhlas a tyhle a jen to jen na facebooku a na internetových platformách, nekoukáš na televizní vysílání?

R: Ne, to nedám, nebo spíš jako si zpětně pouštím jejich pořady na netu, na čt konkrétně třeba OVM, události komentáře

T: takže spíš tyhle speciální pořady, normální zprávy ne

R: ne-e, na zprávy se koukám u našich, že, ale to je třeba jen o víkendu večer

T: takže teda hlavně na facebooku, ty jsi říkala o těch veřejnoprávních, ale i nějaký soukromý, dokázala bys popsat, jestli je mezi nima nějaký rozdíl, jestli referují jiným způsobem?

R: já se snažím z těch soukromých sledovat ty, co nereferují až tak jinak, jako třeba Respekt, kde se s těma názorama ztotožňuju, ale pak samozřejmě sleduju i prostě nějaký jako Parlamentní listy a tak nebo mýho „oblíbeného“ pana Soukupa a ty samozřejmě referují jinak, protože mají vlastní cíle, podávaj prostě informace tak, aby byly zabarvený, aby jakoby, aby, ty vole, aby prostě oslovily určitou cílovou skupinu. Třeba pomocí důrazu na city a tak, tak to v tom vidim, jednak protože to i studuju a vím, co v tom hledat, já jsem mimochodem taky přednášela o mediální gramotnosti

T: hustý

R: takže jako vím, na co se dívat, ale pořád teda sleduju všechno, protože je hustý mít to srovnání a vidět jak to vlastně jako vypadá v praxi

T: okej a teď už teda přímo k důvěře, já teda hádám, že asi ČT, Rozhlasu a Respektu důvěřuješ. Jak si u tebe tu důvěru vybudovali? Proč zrovna jim?

R: já teda nemůžu říct, že jim stoprocentně důvěřuju, protože ani všichni lidi, co dělají obsah v ČT nejsou úplně moje krevní skupina, ale má to prostě pořád, i přesto že je v čt spousta problémů ve vedení a lidi tam nejsou vždycky úplně kompetentní, tak to pořád nese ten oblak nad sebou té objektivnosti a té veřejnoprávnosti, takže by to mělo být určitým způsobem důvěryhodnější, ale každou zprávu z jakéhokoliv média se snažím brát s nadhledem a udělat si na něj vlastní názor.

T: To je supr, ty jsi ještě mluvila o médiích, který jsou nepřátelé. Těm teda nedůvěřuješ?

R: Jako každá ta zpráva obsahuje nějaký fakta, ale je důležitý, jak jsou podaný

T: ok, počkej, jo, je nějaký médium, který jsi dřív sledovala a teď už ho nesleduješ, protože se zpronevěřilo tomu, abys mu důvěřovala?

R: asi, asi ne

T: Já se ptám protože, no dám ti příklad. moje máma hodně sledovala MF, ale jak to přešlo pod Babiše, tak přestala, tak jestli máš něco podobného

R: no jasně, tak MF, ale té jakoby, i když jsem jí přestala důvěřovat, tak jí pořád sleduju celkem hodně, protože já jako nevím, ale asi je to nejčtenější médium v ČR a má tradici.

T: jasné

R: Třeba o tom jsme se bavili s rodiči teď, oni odebírají MF, tak se jich ptám, proč to děláte, když je prostě tady tohohle člověka

T: Takže s rodiči taky diskutuješ, čemu věřit a tak?

R: jojo, poměrně hodně, ale naši mi zase řekli, že kdyby odebírali jiný noviny, tak tam není tolik obsahu z regionů, to je pro ně třeba důležitý

T: A co regionální noviny jako je třeba kolínskej, olomouckej deník a tak? Dostává se ti to do rukou?

R: Spíš vůbec, ale ono to je víc faktorů, třeba moji rodiče nemají čas na to sedět doma a vybírat si dvě hodiny noviny, který budou kupovat, tak berou tohle a jsou zvyklí, že si tam přečtou to, co chtějí, ale zase to berou s rezervou.

T: jo jasné

R: Teď už ani nevím, kam jsem se tímhle chtěla dostat, ale prostě to diskutujeme hodně. Prostě odebírají mladou frontu, ale zároveň to nejsou dementi, takže ví, jak to číst tyhle věci

T: Ok, když už se bavíme o papírovejch novinách, ty jsi říkala, že máš nějaký k dispozici v práci zadarmo. A kdybys za ně měla platit, čteš je?

R: Jak u čeho, třeba MF bych si nekoupila, ale třeba Respekt si kupuju často a to s tím asi nesouvisí, ale docela často si kupuju Vogue (smích) No ale prostě nemám potřebu si to kupovat, když je to na internetu. Je to zbytečný. Nebo jako je to fenomén, kterej existuje a drží se a je potřeba a jsem pro, aby pořád existovaly papírový noviny, ale pro mě, v mém věku s mýma možnostma to není relevantní, abych si to kupovala, ale třeba ve vlaku si to zase ráda přečtu, když mám čas

T: jo to mám podobně, v Leoexpressu jsou taky noviny zadarmo, tak si je vždycky rád přečtu

R: Jojo, plus na internetu si přečtu, co mě fakt zajímá, v těch papírovejch to musíš víc hledat.

T: Jojo, ale teda už pryč od novin spíš k internetu. Ty jsi říkala o různých platformách – facebooku, twitteru, instagramu?

R: spíš první dva, na instagramu moc ne

T: Jasný, tak tys říkala, že na facebooku sleduješ spíš jakoby redakce, ale na twitteru spíš osobnosti

R: hmm

T: Tak co tyhle lidi? Jsou to novináři, experti, sociologové a takovýchle?

R: hlavně novináři, ale ty vole, řeknu ti třeba dvě jména, já mám hlavně paměť na obličej, ale ty vole, tohle je fakt debilní vlastnost, že si nepamatuju jména, nevím co s tím mám dělat. No každopádně mám na twitteru hlavně novináře, jejichž jména ti neřeknu, pak politiky a taky ty čt24, iRozhlas a pak třeba lidi, kteří komentují tyhle věci, ani to jako nejsou známý lidi, ani vlastně moji kamarádi, spíš lidi, na který narazím přes lidi, přes lidi, přes lidi a mají zajímavý názory

T: A tyhle lidi u tebe vzbuzují důvěru? Když je to takhle opravdu jednotlivec a píše názory třeba na články a tak, tak důvěřuješ spíš tomuhle jedinci?

R: u těchto lidí asi úplně nehledám důvěru spíš jako hledám názory, se kterejma souhlasím, protože pro mě je tyhle věci často těžký pojmenovat, takže když něco čtu a mám z toho pocit jako „Ne asi“, tak to hledám

T: Jak to říct teď, dokáže někdo takovej ovlivnit tvůj názor? Třeba nedávno hořel Notre Dame, referovaly o tom média i jednotlivci, tak psali o tom třeba jednotlivci jinak?

R: Tohle je třeba zpráva o který si přečtu na ČT24, co se stalo. Fakta. A pak mě baví si hledat jiný názory, který jsou třeba vtipný nějakým způsobem nebo ironický

T: jojo, to už jsem řešil s jiným respondentem, že má rád ty memes, co pořád vznikají

R: jojojo, přesně. A můj názor nejvíc ovlivní lidi, který znám, který mám ráda. Rodina, kamarádi, protože troufám si tvrdit, že mám docela chytrý kamarády, takže když mi něco řeknou, tak jim to věřím, protože vím, že mají třeba načteno, rozumí spoustě věcí a tak a pak samozřejmě novináři, který sleduju a vím, že nejsou úplně mimo a třeba i mají na spoustu věcí podobnej názor jako já. Tak to mě hodně ovlivní. Dává to smysl?

T: (smích) Jo, dává. A tys tu nastínila dvě možnosti toho, jak něčemu začneš důvěřovat. Buď jakoby je to věc, o který referuje víc médií stejně, dává to smysl a není tam žádný popud na city, aby to zbytečně burcovalo. A potom ty lidi, který ti o tom povědí. A taky jsi říkala, že u lidí na Twitteru chceš, aby měli stejnej názor jako ty. Je to takhle třeba i u těch známejch, kamarádů a tak? Mají stejný názory?

R: jako kolikrát nemají, ale zase je to tím, že jsou to lidi, který znám a mám ráda a respektuju je a vím, že nejsou debilní, tak je jednodušší od nich přijmout jinej názor než mám já

T: necháš se od nich i přesvědčit?

R: jak kdy, ale nemám s tím problém

T: To je zajímavý

R: proč?

T: že se necháš přesvědčit? To je hodně zajímavý, spousta lidí je uzavřená ve svojí bublině

R: já se snažím no, ale nedělám to často, ale prostě je lepší mít rozhled a vždycky vnímat víc názorů a dívat se na to z víc stran

T: zeptám se polopaticky, čemu důvěřuješ nejvíc?

R: (přemýšlí)

T: Třeba internetu, novinám, televizi, rádiu?

R: (stále přemýšlí)

T: Například v poslední době se rozjíždí podcasty, protože když se tam baví dva skuteční lidé, tak je to pro spoustu lidí přijatelnější a důvěryhodnější

R: To asi nejde takhle říct, protože je to hrozně subjektivní názor, nebo to ani není názor, spíš pocit, že papírový média jsou teď spíš pro starší generaci, důchodce, který se nedostanou na internet. Takže třeba konkrétní politici, který vlastněj média si tam můžou napsat, co potřebujou, aby četli důchodci, a kterým by důchodci měli věřit, ale já jim třeba věřit nebudu. Samozřejmě záleží na každé zprávě a nemůžu se na to koukat takhle černobíle. Ale mám ten pocit. Na druhou stranu na internet si dneska může kdokoliv napsat cokoliv a vydávat to jakoby za fakt nebo seriózní názor, což je taky potřeba brát s nadhledem. A televizi a rádio, na to nemám tolik času poslouchat, takže nemám takovou zkušenost, ale jak jsi třeba říkal s těmi podcasty, že se tam baví dva lidi, tak to dává smysl, ale nemám s tím zkušenost, takže ti to nemůžu odkejvat, takže nic není černobílý a nedokážu na to odpovědět

T: Takhle to u médií bejvá

R: No v podstatě mi z toho vychází, že nevěřím ničemu, ale fakt se snažím na všechno dívat opatrně

T: Dobře, no já jsem asi vyčerpán, na co jsem se tě chtěl vyptat, zeptám se už jenom, jestli jsem třeba na něco nezapomněl, co bys chtěla k tématu říct

R: Asi ne, nevím

T: Tak já ti moc děkuju

R: za málo

Respondent č. 4

T: Tak ahoj, na začátek se tě musím zeptat, jestli souhlasíš s nahráním rozhovoru a s tím, že ho potom použiju při bakalářské práci?

R: Souhlasím

T: Dál se tě musím zeptat, co studuješ?

R: studuju kulturní antropologii a sociologii na UPOLu

T: a v jakém jsi ročníku?

R: letos bych měl být bakalář, ale už jsem teď ve čtvrtém ročníku

T: takže ti je kolik?

R: 24

T: dobrý, díky a už asi rovnou přejdu k věci a zeptám se, jestli jsi sledovatel nebo jinak jestli sleduješ zprávy a zpravodajství obecně?

R: řekl bych, že celkem jo

T: A jak často teda?

R: No to záleží, co všechno myslíš sledováním zpráv. Zprávy, jako ty televizní, tak ty sleduju třeba obden bych řekl, ale jinak každéj den čtu nějaký zprávy na telefonu především

T: dobře, zatím bych asi zůstal u těch televizních zpráv a zeptal bych se, jaký teda konkrétně sleduješ?

R: Většinou, když už teda sleduju zprávy, tak je to ráno a konkrétně na ČT24, na jiný se nekoukám vůbec

T: proč se teda koukáš jen na ČT?

R: Tak tohle má víc důvodů, ale asi největší je ten praktickej, že na zprávy většinou koukám jenom ráno než jdu do školy nebo do práce, takže mi vyhovuje, že si je můžu zapnout na netu, což třeba u Novy a těch ostatních nejde. Ty mají zprávy hlavně večer od 7 cca a to většinou doma nejsem, takže takhle

T: A nějaký další důvody? Říkal jsi, že je hlavní ta praktičnost, a co dál?

R: jo, jasný, jde taky dost o to, že na ČT jsou mi nejpříjemnější, protože jsou to zprávy o něčem. Prostě na ČT dávají do zpráv podle mě důležitý události, to třeba u Novy, Primy nebo tom Barrandově neplatí, ty dělaj zprávy hlavně pro pobavení, nebo takovýto jako odlehčení a to od zpráv úplně nechci, dokážu se odreagovat jinak než takhle, jestli mi teda rozumíš

T: To rozumím, ale chci se ještě zeptat, jak víš, že jsou ty ostatní zprávy takovýhle, když na ně vlastě nekoukáš, jak sám říkáš

R: Mám s nima zkušenost, rodiče koukali vždycky, jako večer, na obojí postupně, nejdřív na ČT a pak přepínali na Novu a pořád to tak dělaj, když za nima jedu na víkend.

T: dobrý, na rodiče se ještě optám pozdějc, teď bych se ještě zeptal, jak teda získáváš zprávy na internetu nebo teda telefonu, jaks říkal

R: Na mobilu mám asi dvě aplikace, jestli se nepletu a to iRozhlas.cz a Economist. Ono je to hodně praktický, že nemusím chodit na web a mám to samý hned přístupný. Navíc mi občas i vyskočí takový to upozornění na nověj článek, takže jsem vlastně pořád v obraze, co se děje, ale jinak na weby jako takový moc nechodím

T: Proč nechodíš na webový stránky?

R: ani je nepotřebuju, protože bych stejně asi na jiný weby moc nechodil než ty dva, co jsem zmiňoval

T: A Economist, na ten se taky chci zeptat, protože málo lidí sleduje zahraniční zprávy, tak jako proč zrovna on?

R: K Economistu jsem se dostal, já teď přesně nevím, asi dva roky zpátky, protože jsem tenkrát ještě četl Respekt a tam byl vždycky přeloženej článek od Fareda Zakarii z Economistu a to je podle mě týpek, bavil mě číst, tak jsem šel vlastě za ním ke zdroji. A jinak tohle je fakt frajer, čet jsem od něj ještě dvě knížky a beru ho jako solidního odborníka

T: jo toho taky znám, ale teda četl jsem akorát Budoucnost svobody, ale souhlasim, že je to týpek

R: (smích) to se divim, že ho znáš

T: Nejsem včerejší. (smích) Ale dál se zeptám, jestli důvěřuješ médiím obecně? Jako úplně všem.

R: To je těžká otázka. (přemýšlí) ale asi důvěřuju, každopádně ale beru všechno hodně s rezervou a spíš mám vytipovaný svoje média, kterejm teda věřím. Ostatní, ty pochybný, mám ale taky docela zmáknutý a jsou pro mě spíš jako ukázka toho, jak se to nemá dělat

T: hm, dobře, no, já se teď optám, jestli teda důvěřuješ médiím, který sleduješ a proč?

R: důvěřuju, to asi nemusím moc promýšlet

T: a proč teda?

R: jo, pardon, já sleduju hlavně veřejnoprávní, to je to ČT a Rozhlas, což už je samo o sobě pro mě jako záruka toho, že to nebude úplnej trash plnej reklam na další pořady tý stanice, ale i když prostě se tomu člověk věnuje, jak médiím obecně, tak rozpoznám takový ty seriózní zprávy a to jsou právě tyhle. Navíc jsem se ještě nesetkal s tím, že bych si řekl, že něco vážně posrali. Jaj, pardon, nevaděj sprostý slova?

T: určitě nevadí (smích) no ale zeptám se rovnou dál, jestli máš nějaký zdroje, kterejm už od začátku nevěříš?

R: Těch je spousta, vlastně internet je plnej zdrojů, který bych asi vyhodnotil jako pochybný. Ale záleží, určitě se dá na internetu fungovat, když si člověk hledá zdroje a nevěří všemu na první pohled.

T: mohl bys třeba víc konkrétně? Nějaký třeba český média.

R: Tak to bych asi rozdělil na dvě skupiny. Do té první bych naházel všechny dezinformační weby jako třeba Parlamentní listy, Sputnik nebo třeba i Barrandov, protože tam jede Soukup celkem tvrdě a na druhou skupinu, kam bych dal zdroje typu Nova, Novinky cz, iDnes nebo jako obecně MF, to jsou takový spíš serióznější média, který ale taky používaj silný emoce a zprávy o ničem, aby zvýšili sledovanost, nehledě na fakt, že třeba aktuálně a MF patřej Andrejovi, takže určitě nějak přizpůsoběj obsah jeho agendě a třeba nebudou tolik psát proti němu.

T: ok. Dál, je nějaký médium, který jsi měl třeba dřív rád a přestal ho sledovat, protože se ve tvých očích změnili?

R: hmm, přemejšlím. A jako nevim. Možná ta Nova, kterou jsem sledoval s našima a teď jí nemám rád. Ale asi musím zmínit ještě Respekt, ten jsem dřív kupoval celkem často a teď už skoro vůbec, max třeba jednou za měsíc, ale ten se mi teda nezošklivil, ale spíš mám pocit, že ho stejně nikdy nepřečtu celej

T: Třeba se ještě zeptám, jestli čteš teď jiný papírový noviny nebo časopisy?

R: jako ani právě ne, nejvíc asi když jedu někam vlakem, tak si kupuju noviny, když třeba není možnost je dostat zadarmo, ale jinak spíš, spíš ne

T: pohoda, co třeba experti, máš nějaký? Jakože třeba politology, sociology a tak dál, prostě lidi, co se zajímají o veřejný a mediální dění a třeba ho nějak komentují a tak

R: To už jsem zmínil Zakariu, to je teda zahraniční politolog a tomu teda dost věřím, podobně jako dalším akademikům, což je fakt výhodou toho být student. Ale jinak znám nějaký novináře, třeba Švehlu nebo Třešňáka, ty jsou oba dva z Respektu, ale taky je cením jako jednotlivce. Nebo třeba Stach nebo Karas z ČT, Witovská a tak

T: jsou pro tebe tyhle lidi zárukou důvěryhodnosti toho média, kde pracují?

R: zárukou úplně ne, ale sleduju je už delší dobu a myslím, že dělají dobrou práci, ale těch je víc. Jestli tě zajímá, komu věřím, tak to jsou spíš třeba ty akademici, který to u nás na přednáškách celkem reflektují tohle veřejný dění.

T: hm, to je zajímavý. Ještě se zeptám, estli třeba používáš Twitter, kde spousta lidí sleduje tyhle experty a tak?

R: Twitter jsem měl někdy v 15 letech asi, ale už dlouho ne, takže ne (smích)

T: Nevadí, akorát já teda ještě pokročím dál a zeptám se, jaký máš konkrétní postupy, když chceš odhalit nereseriózní nebo jako neobjektivní zprávu od seriózní? Třeba kdybych ti tu ukázal dva články jen jako text, na co se zaměříš?

R: jo, chápu. Ono se už z textu dá vyčíst hodně na první pohled i kdyby jen podle titulku, capslock, emoce, burcování a tak. Jinak hodně taky dělá použitý jazyk jako takovej, že třeba něco chtějí shodit, zesměšnit, tak o tom budou psát takhle. Ale jinak potřebuješ ještě další informace, aby se dalo říct, co je pravdivější třeba.

T: nějaký příklad třeba?

R: nevím teď, třeba kdyby psali o migrantech jako o zvířatech nebo podobně. Jo a jinak teda je důležitý vědět, odkud člověk čte tu zprávu a potom třeba dohledat další zmínky nebo zdroje o tom jednom tématu.

T: Teď taková přímá otázka - věříš třeba politikům?

R: Hehe, to asi spíš ne, nebo se to asi snažím brát pragmaticky, ale u nich třeba taky platí ten apel na city ať už nějaký veselí a klid jako to třeba dělá Andrej, a nebo na strach jako to dělá zase třeba Okamura nebo dřív Sládek, taky u politiků třeba nemám úplně rád jakože takovou tu ideologickou oddanost jako to maj třeba komunisti, radši mám rozumový rozhodnutí a apely

T: Dobrá, teď už se pomalu chýlíme ke konci... Musím se tě ještě zeptat na tvoji rodinu, důvěřuješ jí?

R: ano

T: a důvěřuje tvoje rodina stejným médiím jako ty?

R: Pff, to asi spíš ne. Shodneme se na ČT, tu rodiče sledují a dokonce jim i vadí, že se do ní politici hodně pouštějí. To je třeba prdel, že jsou voliči Andreje a tohle je jedna z mála věcí, která jim na něm vadí. No ale jinak naši nikdy nebyli úplně na média. Třeba papírový noviny u nás nikdy moc nebyly, rádia se poslouchaly hudební a jinak koukaj hlavně na zprávy

T: a třeba rodiče, když jsi byl menší, ti říkali, komu a čemu v televizi nebo v novinách věřit, nebo ses k tomu dopracoval sám?

R: to, to spíš ne no.

T: A čím bys řekl, že ten jejich nezájem je?

R: to si netroufnu soudit, to by ti museli říct oni, ale jako asi bych řekl, že třeba nebyli tak zvyklí tohle řešit za minulýho režimu, tak si to přenesli i do novýho, asi i díky tomu jsou spíš skeptici

T: Okej, a co třeba kamarádi? S nima se třeba bavíš o mediálním dění?

R: to už odkejvu, to docela dost. V mojí jako, sociální bublině, mám lidi, co sledují média třeba i víc než já nejen stejně, takže s nima tohle řešíme třeba tak ob-den, když se potkáme

T: a důvěřuješ svým kamarádům, když ti třeba předávají nějakou zprávu, co oni četli a ty ne, budeš jim věřit?

R: Spíš budu, nemají důvod mi lhát a zase věřím tomu, že to oni nejspíš nevyčetli na Aeronetu (smích) ale v něčem seriózním. Ale jinak když se mi něco nezdá, tak hned беру do ruky telefon a googlim, abych se dobral pravdy (smích)

T: takže kamarádům důvěřuješ a důvěřují oni stejným médiím jako ty?

R: To asi víceméně jo. Musím říct, že jsou taky spíš na veřejnoprávní média, ale třeba sledují trochu víc ty komerční, takže tak asi jako půl na půl? Ale teda ještě dodám, že tyhle kecy, co vedeme okolo médií, politiky a tak mě dost bavěj a je asi taky, takže to mi dává taky takovou jistotu v kramflecích.

T: jakou jako jistotu?

R: jak bych to řekl, že třeba být sám a číst si na netu a s nikým to nekonzultovat může bejt nebezpečnější než když to potom probereš s někým jiným, takhle se dozvíš, co je akceptovatelný a co ne

T: dobře, ještě se na konec zeptám, potom co jsem tady spolu mluvili, jestli teda důvěřuješ médiím?

R: Hele, na začátku jsem řekl, že snad asi jo, teď to zůstane stejný. Forever skeptik

T: (smích) tak dobrý, díky moc za rozhovor

R: Dobrý, já díky

Respondent č. 5

T: tak ahoj, já tě zdravím a na začátek se tě zeptám, jestli si můžu náš rozhovor zaznamenat, abych ho potom přepsal a využil při bakalářské práci

R: ano můžeš

T: krása, na začátek se zeptám, co studuješ?

R: studuju historii

T: jaký ročník?

R: třetí ročník bakalářského studia

T: ok, to jen tak na úvod, ale zeptám se rovnou na zpravodajství, sleduješ zpravodajství?

R: hm, občas řekla bych asi, když se to tak jako mihne

T: jak často teda? Denně nebo?

R: když se to podaří, tak jednou týdně

T: a to myslíš jako co? Přímo jako nějaký zprávy televizní nebo ...

R: já myslím právě televizní zprávy

T: co třeba zprávy na internetu?

R: jo, tak to jo, to asi denně většinou

T: a nějak konkrétně, jaký televizní zprávy sleduješ?

R: Tak u nás bývá většinou puštěná Nova, takže takové nějaké

T: hm, a Novu sleduješ z nějakého důvodu, nebo je to zvyk?

R: většinou si to nepouštím já, takže to je spíš taková kulisa, nebo pro mě je to kulisa, takže to víc sleduje máma. Já jen když mě něco zaujme a tak

T: jo, rozumím. Dobrý, že jsi zmínila mámu, na tu já se pak ještě zeptám. A co z těch internetovejch? Máš nějaký oblíbený zdroj, který sleduješ

R: Hodně se koukám třeba jako na Twitter, tam bejvají třeba i ty zahraniční dřív, nějaké situace a jinak třeba na Seznamu, co mi vyjede

T: a jinak teda na Twitteru, tak sleduješ novinářský redakce? Nejsou to, já nevím třeba jednotlivý novináři, politici

R: ne

T: takže fakt jen ty redakce

R: jo

T: Tak dobře, to byl takový úvod a zeptám se teď na těžkou otázku – důvěřuješ médiím?

R: hmm, jak v čem

T: rozveď to trochu, jestli můžeš

R: určitě, ehm, média se musí brát s nějakou rezervou a určitě všechno není stoprocentní a třeba když byla nějaká ta situace s utečenci, uprchlíky, tak určitě jako jsou to masy lidí ale reálně ČR pro ně není zajímavá a hned to v lidech vyvolá prostě takovou tu davovou hysterii, že uvidí jako prostě „joo, uprchlíci sem, uprchlíci tamto“, ale prostě reálně nic

T: takže spíš médiím důvěřuješ nebo nedůvěřuješ?

R: hmm (přemýšlí)

T: a z jakých důvodů popřípadě. Třeba teď jsi nastínila, že asi teda apelují na city

R: jo jasně no, asi spíš teda ne

T: takže spíš nedůvěřuješ, a máš k tomu nějaký další důvod kromě toho, že jako takhle dělají tyhle bombastický zprávy o některých událostech.

R: třeba zrovna zhruba vím, jak funguje tvorba reklam, když bysme se bavili o tomhle a vždycky, prostě není to úplně založeno na pravdě, takže k tomu mám asi tyhle důvody.

T: jasný no, a třeba ty jsi zmínila, že máma sleduje Novu, dala ti ona v tomhle nějaký vzor, jestli máš na zprávy hledět kriticky?

R: asi spíš ne

T: ne, máma nebo jako rodiče tě nevzdělávali k nějaký ...

R: no ne že by mě nevzdělávali (smích) ale

T: (smích) abychom se blbě nepochopili

R: v pohodě, ale jak se to jako vezme, jestli by se dal brát vzor, že máma sleduje prostě Novu, a že bych si to třeba měla převzít do života, tak asi ano. Jako já na TV skoro nekoukám, takže záleží na tom, jak se na to chceme koukat

T: tak já se zeptám jinak, řeší tvoje máma hodně zprávy, jestli ty se o to potom zajímáš taky hodně po jejím vzoru?

R: máma, si myslím, že to moc neřeší a já to řeším víc , když bývají třeba politické kampaně nebo tak něco, tak to řeším víc já než máma

T: Proč to řešíš víc, má to konkrétní důvod?

R: spíš abych měla nějaký takový přehled o tom ,co se děje

T: a jinak tvoje máma používá internet, internetový zpravodajství nebo Twitter?

R: No Twitter určitě ne, ale jakoby myslím, že se máma podívá na Novinky.cz a tím končí

T: dobře, zeptám se teda zase konkrétně, jsou média, kterým důvěřuješ?

R: jakoby teoreticky bychom se mohli bavit o Twitteru, ale pořád je to takové, že nikdy nevíš

T: takže spíš nedůvěřuješ?

R: Spíš ne no

T: dobře, je teda nějaký médium, kterému přímo nedůvěřuješ? Třeba i že bys ho brala jen ze srandy, nebo že se podíváš na tu odvrácenou stranu

R: to asi úplně nevyhledávám, ale kdybych mohla zmínit, tak občas příspěvky Andreje Babiše bývají kouzelné a nebo ... (přemýšlí, tápe) nevím, teďka mě moc nenapadají další jména, ale třeba ten Babiš, když popisuje svou dovolenou, není to úplně jako zpráva

T: máš třeba nějaký médium nebo kanál, kterej jsi sledovala a přestala jsi?

R: jestli jo, tak o tom už nevím (smích)

T: tak jo, ty jsi říkala teda o tom Twitteru, možná už se opakuju, ale máš tam nějaký jako experty? řekněme opravdu jako konkrétní novináře, politiky, sociology, historiky, politology a takhle?

R: Spíš ne, spíš tam mám jenom jako ty kanály, víš co, ty společnosti

T: takže tam teda sleduješ jen jako rozhlas, novu, ČT ...

R: to český úplně jako ne, spíš zahraniční, jako na Twitteru, když se podívám na Twitteru na nějaké ty zprávy nebo něco, tak je to spíš ze zahraničních než MF nebo tak

T: Takže čteš spíš zahraniční zprávy?

R: jo to určitě

T: mohla bys teda něco konkrétně zmínit nějakou tu společnost?

R: upřímně ti teďka reálně řeknu, že nevím, protože já a můj Twitter a volný čas je teďka hodně mizivý, takže se tomu spíš poslední dobou moc nevěnuju

T: to je vlastně taky zajímavá věc, takže ty teď nesleduješ zprávy, jak bys chtěla, kvůli tomu že na to nemáš čas?

R: jojo

T: kvůli studiím, práci?

R: jojo a kvůli volnočasovým aktivitám

T: ok, to už jsme teda taky zmínili, ale dokážeš nějak odlišit nějakou manipulaci od toho objektivního, jako seriózního?

R: mě jako nenapadají příklady jo, ale kdybysme se teď měli podívat na zprávy, ne na reklamy, kdy odbyla čtvrtka listopadu a teďka vidíš všude ty Vánoce, tak tohle беру jako nátlak a manipulaci, ale jinak jako v těch zprávách nevím, buďto si to nevybavím a nebo nic ...

T: já ti třeba napovím, kontroluješ třeba zdroje? že bys četla jednu věc z víc stran?

R: záleží na tom jak velká zpráva to je, když mě třeba zajímá hlouběji, tak si dohledávám nějaký informace a další věci, ale kdyby to bylo jako něco podle mě tak zajímavého nebo důležitého pro mě, co by mě mohlo ovlivnit, tak si to nedohledávám a předpokládám, že takovou zprávu bych si třeba jen rychle přečetla nebo poslechla a nechala plynout

T: hmm, věříš politikům?

R: ne

T: důvěřuje tvoje rodina stejným médiím jako ty?

R: spíš ne

T: využíváte každé jiný zdroje

R: jo

T: důvěřují tvoji kamarádi stejným zdrojům jako ty?

R: hmm, možná, to je takové ...

T: sorry, jsem tě kopnul

R: v pohodě

T: třeba bavíte se s kamarádama známejma o událostech? Právě který se týkaj médií, zpravodajství, toho, co se aktuálně děje?

R: občas jo

T: necháš se občas jima přesvědčit? Když ti takhle něco řekne, co jsi nečetla, věříš mu to, že ti říká pravdu?

R: spíš ne, nebo jako ne, že bych mu to nevěřila, ale беру to tak, že je to jeho pohled na věc

T: Necháš se přesvědčit kdybyste se názorově střetli?

R: jakoby kdyby to byla věc, o který mám povědomí i já a měla nějaký svůj názor, tak jsem ochotná ho bránit prostě, ale nechám si i poskytnout jeho názor žejo a pak si z toho dělám ten svůj objektivní názor se vším tím, než že bych se nechala ovlivnit

T: Ty jsi řekla, že tvůj názor je objektivní, je to tak vždycky? Asi nejtěžší otázka

R: jako určitě jsem ochotna přiznat, že někdy možná ne, že někdy mám nějakou svojí nesympatii k té věci nějakou větší, tak to může být ovlivněno

T: asi dobrý, mně to takhle asi stačí, možná se ještě zeptám, jestli chceš něco zmínit, na co jsem zapomněl, jakou rovinu jsem u tebe neprozkoumal. Třeba na papírový noviny jsem se nezeptal.

R: Už ne, nebo spíš skoro ne

T: dřív jsi teda četla?

R: jako občas když jsem se k nim dostala, třeba v Olomouci rozdávají nějaký ten Olomoucký deník nebo něco takového

T: takže když je něco zadarmo

R: ne jako úplně zadarmo

T: neee, já to chápu, já třeba jezdil Leoexpresem a jsou tam zadarmo k dostání noviny, tak je беру

R: jo jasně, takhle nějak, v Leu si je taky teda skoro neberu

T: takže nečteš noviny, proč?

R: asi na to nemám čas úplně

T: tak dobrý, já teda děkuju a třeba někdy příště

Respondent č. 6

T: Tak ahoj, já tě vítám a na začátek se zeptám, jestli souhlasíš s tím, že si udělám záznam, kterej potom budu zpracovávat k bakalářský práci?

R: ano, souhlasím

T: děkuji a zeptám se, co studuješ?

R: jednooborovou historii

T: a jaký ročník?

R: třetí bakaláře

T: dobrý, fajn, to jsou jen základní informace pro mě, ale zeptám se už k tématu – sleduješ zprávy/zpravodajství? A to jako obecně, myslím televizi, noviny, na internetu, prostě jestli se věnuješ aktuálnímu dění

R: hm, spíše ne

T: spíš ne, ale když už ano, co sleduješ?

R: pro mě je velmi praktické si vždycky na konci týdne, nebo ještě v průběhu týdne, si pustit 168 hodin, které shrnují celé události minulého týdne, tak aby člověk měl základní body aktuální, ale není to tak, že bych to sledoval celé průběžně

T: takže teda koukáš na ČT, jestli to můžu zobecnit

R: ano

T: A na něco jinýho ještě?

R: co se týče televize, tak jenom toto

T: a co další platformy, jestli sleduješ?

R: na internetu mi vyskakují různé jak kdyby, člověk tam má označené nějaké stránky vlastně ani neřeším zdroj a беру to velmi sporadicky. Spíš jenom si nahlédnu na to, co je v titulku, ani to v podstatě nečtu, ale člověk zase tak někde v pozadí má představu, co někoho někde zajímá, nebo co se děje jako podstatného, aniž bych bral, jestli je to pravda nebo ne, spíše jako abych věděl, co je aktuálního a občas si koupím časopis Respekt, záleží, jak jsem na tom s časem

T: a jak jsi teď mluvil o internetu, tak to bylo o Facebooku, facebookovejch stránkách?

R: no, ano, Facebook je... někdy jsem na Facebooku a když člověk to jako někdy projede, tak vyskakují ty stránky, není to tak, že bych měl nějakou platformu, nebo lépe řečeno oblíbený zdroj, ke kterému bych se vracel

T: takže nemáš vlastní zdroj, dobrý, a taky jsi říkal, že čteš Respekt, jako papírový noviny, máš ještě nějaký, který bys takhle četl?

R: pravidelně ne

T: a jinak?

R: spíš ne jako, v poslední době jsem myslím narazil na Hospodářské noviny, ale to je velmi okrajově, to bych ani nebral v potaz

T: a jenom teda, tady zaznělo, že nemáš tolik času na to číst ten Respekt, takže nekupuješ si noviny, protože to dá práci to přelouskat celý od začátku do konce?

R: hmm, je to jako... To je dobrá otázka, spíš ty časové priority posouvám k tomu, co jako kdyby je v mém životě tou prioritou a záležití, záležití, co jsou to za články, takže ne, že bych to louskal celé, spíše si vyberu to, co mi přijde podstatné

T: rozumím no a teď se zeptám na kruciální otázku – důvěřuješ teda médiím nebo ne?

R: hm, to je dobrá otázka taky

T: jako jestli nedůvěřuješ a všechno bereš s rezervou, tak je to taky možnost, jestli máš nějaký svoje..

R: jako nedůvěřuju jim plně, je tam nějaká ta rezerva a těch 168 tu mojí důvěru mají, věřím tomu, co tam říkají

T: máš k tomu nějaký důvod, proč zrovna 168 hodinám věříš?

R: řekl bych asi dva

T: no povidej

R: První je asi doporučení třídního učitele na střední škole, kterej na nás ve třídě měl celkem vliv, nebo nevím jestli na nás všechny, ale na mě určitě, co se týče aktuálního dění ve světě nás motivoval se soustředit na, nebo motivoval nás k tomu se zajímat, co se děje ve světě

T: jste měli asi dobrého učitele

R: A druhý takový podnět k tomu, proč tomu důvěřuji je způsob jakým prezentují, ověřují zdroje, hlavně teda, jak to prezentují všechno, není to, když, odvolávají se vždycky na nějaký autority, když jsou tam rozhovory a ještě jedna věc, ta mi teď vypadla

T: jsi říkal, že máš dva důvody

R: jojo, ale ten druhý se skládá z víc, to jakým způsobem to prezentují, když to shrnu

T: jo dobrý a třeba koukáš i na jiný televizní zprávy, že bys to mohl srovnat, jestli ti právě připadá, že ČT si v tomhle počíná seriózněji, líp a profesionálnějc než ostatní televize

R: určitě než některé ano

T: Třeba jako?

R: konkrétně?

T: můžeš hodit spínu na koho chceš, jsi anonymní (smích) nemusíš se ničeho bát

R: Tak jako myslím, že Barrantov mluví sám za sebe, není třeba moc rozebírat a třebas i u televize Nova je to takové působící více na emoce než na podstatu té věci, než na to zdrojování to působí spíš tak aby se na to lidi koukali, než že by říkali něco podstatného, ale u toho se plně, taky jako, je to spíše dojem

T: Ok, to už jsme tady taky naťukli, jsou média, kterým skutečně nedůvěřuješ?

R: joo, jako opozici těm 168 hodinám. (smích) Ten Barrantov má velmi špatné renomé, takže toto třeba, Barrantov... (smích) to teda z tý televize, jinak třeba Blesk, to se taky nedá brát

T: Co třeba na internetu nějaký internetový zpravodajství?

R: je to takové hodně veselé, neznám zase jméno zrovna, to jsem se tím nezabýval, ale mám tam nějaké konspirační stránky označené, a je to hodně zábavné, protože oni nabízejí relativně něco jako .. ale to asi odbíhám

T: klidně povídej

R: oni nabízejí jako alternativní nějakou informaci, která je relevantní k tomu tématu, ale na druhou stranu je to takové neuvěřitelné, takže člověk to musí brát hodně s rezervou, na druhou stranu, jako si člověk tak občas říká „něco na tom je“, ale je to hodně relativní, člověk si to může přečíst, ale neměl by si to brát úplně jako fakt, dokud to nemůže neověřit

T: Já jenom jestli tě správně chápu, moje přítelkyně je archeoložka a kouká na Vetřelce Dávnověku, jestli to znáš

R: jojo

T: tak že tam vlastně jsou ty naleziště reálný, ale ten výklad a omáčka okolo už jsou jejich blbosti, je to to samý? Chápeme se stejně?

R: jojo, to je podobný, že může prokázat – ano to tu stálo, ale ten význam jako, ta omáčka už ne. No a abych se vrátil, tak ty články, tam může přispívat každý, někdo tam napíše relevantní článek o migraci, o té jako oficiální média moc nemluví, nebo není to aktuální téma bych řekl, nebo teď už asi, a objevují se nějaké články, které to hodnotí pořad a ty jsou relevantnější, ale potom se tam objeví něco o ufonech, takže to shazuje váhu toho článku předtím

T: jasný no a ještě se zeptám blbě, důvěřuješ těmhle polo-konspiračním webům?

R: nee, nee, spíše ne, jako ono je to takové hodně hraniční, některým vyjimečným článkům ano, kde je uveden autor, který má dejme tomu nějaký medailonek a na něco se odvolává na nějakou autoritu, člověk to bere v potaz, ale člověk si to dokáže víc představit, než když je to něco čistě vymyšleného

T: dobře, ty jsi ještě zmínil autority, máš nějaký oblíbený novináře, politology, sociology někoho takovýho, kdo by se orientoval v mediálním dění, dával na to názory a ty je bral?

R: (přemýšlí)

T: Možná někoho takovýho sleduješ na internetu na facebooku nebo tak

R: jako pro mě je to zásadní, to zásadní třeba těch 168, ten Respekt, ti redaktoři a tam to je to, jak kdybych měl složit svojí pyramidu, jak to sleduju, tak to je ten vrchol, pak jsou, kam ty směřuješ a ani jsem nevěděl, že to tak jde brát, ale sleduju podcasty a teďka právě mi vypadlo to jméno – jsou to DeepTalks

T: nedělá deeptalks nějaká žena?

R: nene, je to, je to Ludwig

T: no ale to je zajímavý, že sleduješ podcasty, protože to je teď hodně moderní, jestli to tak můžu říct a lidi to berou často jako náhražku za rádiový vysílání a je to pro ně třeba i důvěryhodnější kvůli tomu, že se tam in real time baví dva lidi z masa a kostí a je to pro ně příjemnější než si načítat novinový články, máš to třeba podobně?

R: ano, řekl bych že ano. Když jsme u toho, že jsme řešili, že nemám ten čas si každé večer sednout a koukat na zprávy, tak je pro mě příjemnější, když jedu autobusem, přesouvám se někde, tak si dát sluchátka a poslechnout si rozhovor, který třeba není cílený na tu politiku, ale ten autor k tomu občas sklouzne, protože mají různé roviny těch diskuzí a to co probírají ty jejich úvahy, to beru v potaz.

T: dobrý, já se zeptám, jestli máš nějaký médium, kterému jsi dřív věřil a teď už mu nedůvěřuješ?

R: jo tak to jsou ty stránky s těma konspiračníma teoriema, ale to spíš teda na střední jsem na tom ulítával, ale připadá mi, že jim teďka klesla úroveň nebo jsem zase já hrozně chytrý (smích) tomu jsem dříve více věřil, teď už to beru více s rezervou

T: Tohle je naprosto relevantní odpověď (smích) máš třeba nějaký způsob, jak odlišuješ objektivní od manipulativního?

R: přístup jestli mám já?

T: No dejme tomu, že si třeba na FB přečteš nějaký titulek a teď si to přečteš a řekneš si „tak co je to pravda, není to pravda?“ podle čeho to poznáš, cítíš nějaký manipulace a takovýhle věci a snažíš se pít po tom, kde je pravda, nebo to třeba moc neřešíš a třeba si přečteš dva články na podobný téma

R: jo takhle, já jsem ti už řekl, jakou mám strukturu, co sleduju a když se objeví teda, jak jsem říkal, primární jsou ty, to co jsem říkal a jak kdyby nějaké sekundární, terciární sledování, co je na tom FB, tak když se něco objeví teda ty články, jak jsem říkal, že jsou tam nějaké ty nadpisy, jenom si to prolétnu, podívám se na nějaké reakce lidí, co se tam objeví, protože vždycky je tam někdo kdo nesouhlasí, ale spíš se snažím najít lidi, který se snaží vystavět tu svojí odpověď jako na úrovni, ne že bych tam sledoval...

T: takže i ohlasy čtenářů jsou pro tebe důležitý, když se rozhoduješ, jestli je něco pravdivý nebo není?

R: jako na facebooku jo, dá se to pořádně dělat hlavně na Facebooku, ale třeba ohlasy čtenářů Respektu v něm nenajdu

T: jasný no

R: stejně jako se nemůžu podívat na ohlas 168 hodin, nebo lépe řečeno mohl bych, ale já se podívám na reportáž a tam končí. U Facebooku, když to beru všechno s rezervou, ty články,

tak se podívám třeba, když mě něco zaujme, na reakce lidí, nejlépe samozřejmě trochu na úrovni a většinou беру nějaký fakt v potaz, když se tam objeví třeba 3x nebo 4x stejné nadpisy ke stejnému tématu, protože jinak pro mě není důležitý sledovat, co se píše na Facebooku

T: jasně, jasně jenom třeba tvoji rodiče tě vedli k důvěře nebo nedůvěře?

R: ne

T: ne? neřešili jste to moc?

R: jako neřešili jsme nikdy důvěru k médiím

T: a třeba jestli víš, co tvoji rodiče sledují za média a ty? Jako jestli sledujete to stejný nebo rozdílný

R: můj táta nesleduje média vůbec, ne, ne a máma už vůbec ne

T: Dobře no, tím je to lehčí pro mě (smích) já se ještě doptám na kamarády, jestli se bavíš se známejma, kamarádama o aktuálním dění, o tom, co se dozvíte ve zprávách a jestli se o tom zpravujete navzájem

R: hmm, vlastně jen v nejužším kruhu. Mám jednoho kamaráda a Týnu se kterýma třeba to aktuální dění ve světě jsme schopní probrat, s ostatníma kamarádama myslím ani ne

T: a to třeba kvůli tomu, že se neshodnete na interpretaci toho, co se děje nebo prostě není takovej zájem o to a nedokáží o tom mluvit?

R: já to doplním, ještě se občas o aktuálním dění pobavím s mámou, to ještě doplním, takže tři lidé možná, no tři lidé, to je jistota a ještě k té otázce - vlastně není to kvůli toho, že bychom se neshodli, oni nemají spíše takový zájem o to, co se v tom světě děje, takový zájem, abychom to považovali za téma k diskuzi.

T: dobrý a když se takhle bavíte s kamarádama a sdělujete si informace, třeba v tom nejužším kruhu, důvěřuješ jim? Těm informacím, co ti dají

R: Hm, jako v ten okamžik asi ano, protože nemám takovou možnost to kontrolovat, ale ano, jim důvěřuju spíš

T: Tak dobré, zeptám se jenom, jestli třeba nechceš něco doplnit, na co jsem se nezeptal?

R: nee, asi ne

T: tak já ti moc děkuju a zatím!

R: ahoj

Respondent č 7

T: tak ahoj, na začátek se zeptám, jestli souhlasíš s nahráním rozhovoru a jeho následným zpracováním pro účely mé bakalářské práce

R: ano souhlasím

T: děkuji, na začátek se taky zeptám, co studuješ?

R: studuji filmová studia na univerzitě Palackého

T: a jaký ročník?

R: první navazující magisterského

T: takže už máš bakaláře, z jakýho oboru?

R: bakaláře mám z žurnalistiky taky na UPOL

T: dobře, sleduješ teda zprávy?

R: sleduju zpravodajství

T: a jak často?

R: několikrát týdně

T: několikrát týdně, co to znamená? Jako 2x nebo ob-den?

R: asi jako ob-den, by bylo nej to

T: A jak teda sleduješ zprávy? Koukáš na televizní zprávy, nebo čteš noviny, zkrátka popiš

R: buď sleduju události na ČT a nebo ... to je to co sleduju tak obden bych řek a nebo klidně i denně čtu zprávy, samozřejmě. Jestli se to na internetu bere taky

T: jo jo

R: tak to měním mou výpověď na denně, protože čtu na webech a pak třeba jednou za dva dny za tři dny si pustím Události komentáře na ČT

T: a teda sleduješ ČT? Důvěřuješ jí nejvíc?

R: Protože je to veřejnoprávní médium a to že ze svého základu má, protože o tom možná i vim trochu víc jak to funguje, když to studuju, tak vim, že ze zákona má být vyvážený a objektivní a nemá žádného soukromého vlastníka, a proto má mojí důvěru

T: Takže takhle věc, že jsou placení veřejnoprávně je u tebe záruka objektivita a základ té důvěry?

R: ano

T: A co třeba takový Deník N, který je řízený podobným způsobem, že... Víš o něm, odebíráš ho?

R: vim o něm, líbí se mi to, bohužel nemá zpřístupněný online web bezplatně, ani jako ho moc nekupuju, ale měl jsem ho několikrát v ruce a tomu taky důvěřuju víc, když tam není ten soukromej majitel společnost nebo něco takovýho, takže ta redakce se řídí sama

T: takže soukromý vlastnictví médií je pro tebe důvod proč jim nedůvěřovat

R: ano

T: máš k tomu nějaký ještě konkrétní důvod? Třeba nevim, vztáhnul bych to asi k televiznímu zpravodajství, jestli třeba porovnáš jak funguje Nova, Prima, Barrandov a právě ČT, který teda důvěřuješ a těm ostatním ne

R: tak vzhledem k tomu, že tam tam závisej víc na tom tržním hospodářství, tak je vidět, že třeba ta Nova, Prima, Barrandov tam je to už zase o něčem jiným, ale Nova a Prima musí ty zprávy dělat víc bulvárně a jít víc naproti těm divákům, který to chtěj sledovat, protože potřebujou tu sledovanost kvůli těm reklamám a je to z toho cejtit podle mě, že jdou dost často za senzací, která nedává zas takovej smysl a nebo je z mého pohledu až třeba neetická nebo... Už na pomezí bulváru bych řekl

T: A ty jsi teda zmiňoval, že jedna část té tvé každotýdenní rutiny je sledování ČT – Událostí a potom jsi říkal, že se pohybuješ na webu. Co si pod tím mám představit?

R: čtu nejčastěji zpravodajský web ČRo – irozhlas.cz, což vlastně jsou tam úplně stejné důvody jako jako u ČT a když pak jako zabrušuju i do jiných webů, tak jsem si vědom toho, že čtu ale i právě ty v soukromém vlastnictví – aktuálně nebo další od Economia, no aktuálně asi nejvíc. Rozhodně se vždycky snažím mít víc zdrojů, ale ten veřejnoprávní je hlavní.

T: Dobře a taková triviální otázka, důvěřuješ médiím, který záměrně sleduješ?

R: Důvěřuju

T: A proč teda? Z čeho pramení ta důvěra?

R: jako souvisí to hodně s vlastnictvím, to je ten základ pro mě

T: Dobře, jsou teda média, kterým nedůvěřuješ?

R: no ano

T: jaký?

R: tak třeba všechny pod Mafrou

T: hm

R: A myslím si, že zdvižený prst by měl být i nad Ekonomii, ačkoliv to tak spousta lidí nemá, tak prostě ten Respekt o určitéjch věcech, není to potvrzený, ale prostě o nich nechce psát, protože majitel je Zdeněk Bakala

T: a jsou nějaký ještě další? Něco co třeba ani nečteš, ale fakt jako a priori tomu nedůvěřuješ?

R: Jako to čemu a priori nedůvěřuju můžou bejt věci typu Blesk a tak, ale tam tolik nejde o to vlastnictví, i když tam je vlastně Křetínský, ale tam jde zase o ten formát, že je to bulvár a vlastně mi ani jako nepředkládá informace, který by pro mě byly zajímavý nebo důležitý, možná to teda ani není tolik o tý důvěře, ale o tom, že mě nezajímá, ale i tak kdyby přišel s nějakou jako zásadní politickou zprávou Blesk jako první, tak dokud to nepotvrdí třeba ČRo nebo ČT, tak nemám tolik potřebu tomu věřit

T: Dobře, krásná odpověď, sleduješ jedno nebo i víc médií dlouhou dobu, třeba už od doby, co jsi začal vnímat politický a mediální dění? Nějaký médium, co se tě drží celou dobu.

R: ČT, a myslím si, že už dlouho sleduju iDnes.cz a ze začátku jsem ho četl tak, že jsem mu věřil, nebo neměl jsem s ním problém a teď se jednou za čas na ten web podívám, ale přicházím tam s tím, že vím od roku 2013 patří AB nebo teda teď jsou ve svěřeneckým fondu, ale mezitím zas není takovej rozdíl a od 2013 to čtu spíš **ze** zajímavosti a abych věděl, jak píšou. To je pak dobrý třeba i porovnávat.

T: já jsem se vlastně chtěl zeptat, jestli jsi měl nějaký médium, kterému jsi sledoval dřív a postupem času ses od toho odvrátil – takže teda iDnes?

R: no obecně MF a Lidový noviny, to jsou takový nejvíc výrazný věci, kterým jsem před 6 lety mohl ještě věřit a pak to začalo bejt jako podezřelý, čekal jsem, že se něco změní a změnilo.

T: a dokážeš teda odlišit manipulaci, nebo třeba minimálně agitaci od objektivní žurnalistiky

R: myslím si, že jo protože jsem i prošel předmětama ve škole

T: A jak teda postupuješ přímo ty, když chceš odlišit důvěryhodné od toho nedůvěryhodného?

R: tak kdykoliv je tam nějaká informace, která mi připadá zvláštní, tak se snažím jí ověřit buď z jinýho zdroje nebo i najít ten primární zdroj, ze kterýho vycházel ten novinář, to je jako nejzákladnější věc, ale zase jako na druhou stranu věřím, že na tohle nemá čas hodně lidí, hodně lidí to přelouská, přečte to a bere všechno jako fakt a taky se snažím prostě ne to číst nějak jako když u toho média předpokládám, že by mohlo bejt manipulativní, a čtu to, tak se snažím to nějakým způsobem jenom nepřelouskat, ale právě se i pozastavit nad tím, co je tam za ty fakta a jestli mi to někdo nepředkládá nějak jinak.

T: Třeba necháváš se strhnout emocema, který tyhle média nebo teda na který média většinou apelují?

R: myslím si, že ne

T: dobře, máš nějaký vlastní experty, já nevím, jestli je tohle srozumitelný, máš nějaký politology, sociology nebo novináře a další lidi, který by se vyjadřovali k tomu mediálnímu dění a jestli je zkrátka sleduješ?

R: ano

T: a důvěřuješ jim? Dáš na ně?

R: dám na ně

T: zkus to trošku nějak rozvíst, třeba na jaký platformě je sleduješ?

R: dost je sleduju na Twitteru

T: a jsou to spíš kritici toho mediálního dění nebo glosátoři, který upozorňují na to, kde se co děje?

R: asi obojí, jsou to dost často novináři, často politologové, nebo to jsou i lidi, co se zabývají tím mediálním prostředím, takže vlastně od všeho něco

T: Mohl bys třeba jmenovitě někoho zmínit?

R: třeba Josef Šlerka je dobrý člověk, co se týče médií, ten je vlastně teď že vede nezávislej fond, tomu hodně věřím, co se týče českých médií, protože má neuvěřitelnej vhled a

T: někdo další třeba?

R: Můžu určitě jmenovat politologa nějakýho, mám rád věci, ke kterým se vyjadřuje Pavel Šaradín, i když teda není tak aktivní na Twitteru, ale už jako začal, tak to je česká politika, nebo i k tý zahraniční je třeba, dejme tomu východní, tak Alexandr Mitrofanov

T: zajímavé, to jsem při výzkumu ještě neslyšel. Tyhle lidi, co píšou na Twitter jako oni často používaj tu dikci, že se snaží často upozorňovat na chyby a je to celý založený emocionálně, je to u tebe cejtit? Dejme tomu, že by sis přečetl článek v MF a přišlo ti to v pohodě a někdo z těchlech expertů na to začne vlastně házet nějakou kritiku, komu bys potom věřil víc – svému vlastnímu úsudku nebo tomu expertovi?

R: ten expert mě třeba přinutí se na ten článek podívat znova a všimnout si toho jakože ne že bych si rovnou řek „on píše tohle, tak takhle to bude“ ale že se na to třeba podívám znova a nebo se na to i podívám poprvý, abych se podíval, jak to je, takže oni spíš plněj funkci toho zdviženýho prstu

T: taky věc , která s tím souvisí, chodíš se tam i pobavit na Twitter, jestli jako, oni většinou jsou sarkastický, dělají si z toho srandu a tak, je tohle třeba rovina, kterou...

R: rozhodně, je to i zábavní rovina, myslim si, že z poloviny minimálně, protože je i fajn vidět pod pokličku týhletý bublině, což oni dost často dovolej na tom Twitteru, že dovolej vidět postup médií a vidět na ty lidi

T: Dobře, já přejdu k dalšímu tématu, tvoje rodina sleduje zprávy?

R: ano

T: nějak víc sledujou?

R: jo pravidelně

T: Důvěřujou třeba stejným médiím jako ty?

R: řek bych, že sledujou stejný média jako já a řek bych, že jim nedůvěřujou tolik jako já

T: čím bys řekl, že to je? Je to třeba zkušenost z minulého režimu nebo prostě cokoliv? To jsem ti jen tak napověděl.

R: je to hodně třeba o tom... TO je složitá otázka

T: jako jo, je blbý mluvit za někoho jinýho, ale zkus to

R: Třeba dost často, vim, že se už několikrát stalo, že nesouhlasili s tím, co v tom médiu slyšeli, tak k němu přistupovali jinak a přestanou mít tu důvěru, což nevím jestli je úplně správný, ale může tam bejt i jako zkušenost z minulýho režimu, protože moji rodiče jsou lidi, který vyrůstali v rodinách, kde jim doma vysvětlovali tajně, že nemaj věřit všemu a vůbec ne tomu, co říká státní televize, takže si myslím, že si odnesli tak jako pocit i do tý demokracie 30 let po pádu železný opony, takže to aplikujou i na ty veřejnoprávní média

T: třeba taky, myslíš si, že je dobře, že k tomu mají nedůvěru, ačkoliv ty jsi říkal, že médiím důvěruješ? Myslíš si, že je lepší důvěřovat nebo nedůvěřovat?

R: to je jako asi na každym, já nevím, jestli je lepší to nebo to, záleží na tom, jaký sleduješ médium a můžeme se tady shodnout na tom, že je lepší nedůvěřovat všem a někdo by zase řekl, že je lepší důvěřovat všem. Na tohle nemám názor (srdečný smích)

T: To je naprosto právoplatná odpověď (smích) A tys teda říkal, že tvoji prarodiče tvoje rodiče vzdělávali, čemu věřit a čemu ne, dělali i tohle s tebou?

R: asi jo, ale myslím, že i z domova jsem si odnes to, že jakmile může nějaký médium vlastnit nějaký jako magnát, kterému nejde jen o to médium, ale podniká i v dalších věcech, tak je jako potřeba si dávat pozor

T: dobře

R: ještě bych asi řekl..

T: prosím

R: ... že pro mojí rodinu jsou veřejnoprávní média spíš to menší zlo furt, nebo neřek bych ani zlo, že na to koukaj takhle , ale obecně jako bych řekl, že mnohem míň důvěřujou médiím než já, ale i tak radši budou sledovat veřejnoprávní médium

T: takže médiím nedůvěřujou a ČT nebo jako veřejnoprávní média tolerujou?

R: no neřek bych přímo nedůvěřujou, ale určitě míň než já, není to úplně jako nějak, že by všechno bylo špatně nebo tak

T: Co třeba tvoji kamarádi?

R: já si myslím, že u mejch kamarádů je to dost stejný s tím, co jsem řekl já, že jsem v takový bublině, která se sama upevňuje, všichni jsme tak jako kruh

T: myslíš si, že je to tím, že máte s kamarádama podobnej náhled na média, že jako máte podobný osobnosti proto sledujete stejný média a nebo jste kamarádi protože sledujete stejný média a na tom jste něco postavili? Protože z toho co jsi řekl vyplývá, že tvoji kamarádi by nebyli úplně konfliktní v názorech, jestli třeba je i někdo s kým můžeš sdílet rozdílný názor na cokoliv

R: hm, to je zajímavý, možná jsou to kamarádi dost často, protože mají stejnej názor, nevím, mě to tak jako překvapilo

T: a jinak třeba takhle diskutuješ s kamarády o dění z událostí a ze zpráv?

R: ano, ano řek bych třeba že i na pravidelný bázi

T: máš třeba kamarády, který se o to zajímají víc než ty?

R: asi mám

T: a máš kamarády, který se o to vůbec nezajímají?

R: to taky mám určitě

T: a třeba důvěřují tvoji kamarádi médiím nebo jsou to spíš skeptici?

R: myslím si, že bych mezi kamarádama našel skeptiky i takový který důvěřují, takže ohledně tohohle je to klidně půl na půl

T: A důvěřuješ svým kamarádům, když si třeba předávají zprávy mezi sebou?

R: záleží na konkrétní osobě, někdy někomu o kom vím, že má přehled bych rozhodně věřil, těm, co se v tom tolik nepohybují asi asi ne nebo bych si z nich třeba dělal srandu spíš (smích)

T: (smích) tak dobrý, vidím, že už jsi takovej zdrchanej, tak se už jenom zeptám, jestli bys třeba něco doplnil, na co jsem se neptal k tématu?

R: Asi ne

T: tak teda díky moc za rozhovor

R: za málo

Respondent č. 8

T: tak ahoj, já se tě nejdřív zeptám, jestli si můžu zaznamenat náš rozhovor abych ho potom vlastně využil při bakalářské práci?

R: Ano

T: děkuji ti a zeptám se, co studuješ?

R: studuju filmová studia ve dvouoboru s francouzskou filologií na bakalářském stupni a jsem ve 3. ročníku na UPOL

T: děkuji a kolik je ti let?

R: 22

T: hm, já už asi rovnou přejdu k předmětu mého zkoumání a zeptám se teda, jestli sleduješ zpravodajství a zprávy?

R: sleduju, ale spíš na internetu než v televizi

T: a jak často teda?

R: snažím se pravidelně několikrát do týdne, není to denně

T: a sleduješ teda něco konkrétního? Ty jsi říkala, že spíš na internetu, tak co na internetu sleduješ?

R: sleduju asi iRozhlas v poslední době a potom přes sociální sítě se ke mně dostávají články i třeba z Aktuálně.cz a potom i z jiných webů, který teda nesleduju přímo, ale zachycuju toho víc samozřejmě, ne jen tady ty dva

T: a ty teda to aktuálně a tak získáváš odkud? Z twitteru, facebooku, instagramu?

R: jo no, iRozhlas si občas otevřu sám, jakoby si primárně ho otevřu za účelem, že tam budu něco číst, ale potom asi spoustu těch článků čerpám asi skrz Twitter nejvíc

T: dobře a zeptám se na další obecnou věc, důvěřuješ teda médiím? Jako obecně naprosto

R: jako ke všemu se snažím mít kritickej pohled, nic neberu jako úplně stoprocentně platnou informaci, ale jsou weby, kterým důvěřuju víc a kterým důvěřuju míň a kterým nedůvěřuju vůbec

T: A jaký to teda jsou? čemu důvěřuješ nejvíc?

R: Důvěřuju veřejnoprávním médiím, i když jako čas od času se koukám na zprávy na čt24 nebo na čt1, tak těm důvěřuju mnohem víc, než když vidím občas něco z Novy nebo Primy, tady těch soukromých a z těch webových stránek nebo novin nedůvěřuju vůbec jako všem bulvárním plátkům, takovejším jako fakt vyloženě, co jsou jako prokázány, že si neověřují informace, moc nečtu nebo neberu třeba Novinky.cz nebo iDnes. Snažím se, všechno co čtu, abych to brala kriticky.

T: Dobrý, máš třeba nějaký média, kterým fakt jako nedůvěřuješ, protože víš, že se tam píšou polopravdy, manipulace a tak?

R: nějaký takový ideologicky zatížený médium je jako třeba Parlamentní listy nebo jako média, který jdou skrz problematický politický strany a pak ten bulvár teda

T: máš s tím teda osobní zkušenost, že bys třeba četl Parlamentní listy a řekla si, že prozkoumáš odvrácenou stranu?

R: to asi ne, spíš asi jenom když je nějaká kauza, že vyloženě tam byla nějaká dezinformace a potom jsou právě weby, který se věnujou těmhle dezinformacím a píšou, jak je to doopravdy. Jak je ten Hlídací pes, tak ty hodně sledujou politiky v předvolebním období, tak spíš takhle jako nárazově, spíš než že bych tam sama šla hledat, co je špatně.

T: takže sleduješ i různé weby nebo osobnosti který vlastně dohlížeš na to co se píše v novinách, ale nejsou jako sami médium?

R: ano

T: Dobrý, máš třeba jedno nebo víc médií, který sleduješ už dlouhou dobu a vlastně se jich držíš a nemáš důvod se od nich odklonit, že jsi spokojená s tím, jak ta redakce funguje, jak píše a důvěřuješ tomu?

R: hmm, no asi tak nějak jako věci z Rozhlasu ať už jako rádio, rádio Wave třeba dlouho sleduju, tak to se tam asi taky počítá a občas poslouchám, to je jako hodně dlouhodobý a ten iRozhlas už taky dlouho sleduju, tak asi prostě věci, co jsou pod českým rozhlasem a DVTV, což je vlastně součást Aktuálně a zatím jsem neměla důvod to přestat číst, nebo že by mě tam vyloženě něco jako našťvalo, to ne vždycky se nějak ztotožňuju s tím, co tam je, ale není to něco, co by mě odradilo.

T: a naopak máš nějaký weby nebo média, který jsi zapudila a přestala sledovat, protože se třeba zpronevěřili tvój představě o tom, jak má kvalitní žurnalistika vypadat?

R: To si teď asi nevybavuju, já spíš takhle přestávám sledovat a to nejsou vyloženě média, ale třeba jako různé skupiny aktivistický, který se věnujou nějakému tématu a... a někdy se začnou ubírat směrem, kterej se mi nelíbí, tak je přestanu sledovat, ale to nejsou vyloženě jako ...

T: to nevadí, klidně se toho můžeš přidržet, jestli chceš

R: teď jedna feministická skupina a teď už si ani nevybavím název, tak radši žádněj říkat nebudu, ať nedeinformuju, se vymezila vůči nebo nějak zastávala radikální feministky, který nepodporujou transgender lidi a měli k tomu takovej zvláštní přístup, kterej se mi nelíbil, tak jsem je přestala nějak jako vnímat jako něco za čím si stojím a s čím souhlasím a dokážu se s tím ztotožnit.

T: Dobrý, jsi ještě zmínila televize, že sleduješ ČT, sleduješ i něco jináčího? Novu, Primu, Barrandov?

R: já už teď nemám televizi, jako přímo to zařízení, takže už se ke mně dostává míň, ale občas když jsem u rodičů nebo u babičky občas je to tam zaplý aspoň jako do pozadí, nebo to zachytím, ale nesleduju, tyhle jako soukromý nesleduju je cíleně

T: A nedůvěřuješ teda těm soukromejm?

R: No tak třeba stanice Barrandov je pro mě spíš bizár než seriózní médium už protože tam většinu pořadů vlastně jako moderuje a dramaturguje nebo jako programuje jejich vedoucí nebo ředitel, takže to mi nepříjde. Ono obecně to celkem často odporuje nějakým jako těm pravidlům jako těch televizních stanic, to oni vůbec neodpovídají nějakým kritériům

T: No teda Barrandov, to je vrchol amplitudy, toho jak to asi nedělat, ale co třeba Nova nebo Prima? máš s nima nějakou zkušenost sledovala jsi třeba dřív?

R: já si pamatuju, že když jsem byla mladší a měla jsem třeba 14, tak jsem nepřemýšlela vlastně nad tím jako že se s informacemi může nějak manipulovat a že je rozdíl jestli jako se koukám na veřejnoprávní médium nebo na tu privátní stanici a zároveň na té Nově mi to vždycky přišlo zajímavější ty zprávy, protože oni to dělaj tak, aby měli tu sledovanost někdy i možná bez ohledu na to jako, neříkám, že dezinformují ale.. (přemýšlí)

T: můžeš klidně na nějakým příkladu, jestli tě něco napadá

R: No, to možná je i problém jako na Jedničce, nebo teda na ČT, jaký ilustrační záběry se vybírají v rámci těch reportáží, že když mluví třeba o nějaké jako krizi v rámci vyplácení

sociálních dávek nebo něco a do ilustračních záběrů dají schválně záběry s lidmi z jiného etnika třeba nebo tak, přitom to vůbec nemusí dělat

T: hmm

R: že vytváří takový podprahový spojení, tak to mi přijde, že se děje v televizi, ale nesleduju to tak často, abych mohla říct, že je to pravidlo, jinak na Nově taky dávají často jako zprávy o kterých nechápu, proč mají potřebu je zařazovat do vysílání, často i takový věci na odlehčení jako zvířátka a tak

T: jo, televizi jsme asi probrali celkem celistvě, co třeba tisk, čteš nějaký noviny nebo už jsi přešla na web?

R: skoro vůbec, občas si koupím jako kulturní magazíny nebo tak. Buď A2 nebo [Sinepur?] zas co se týká toho, o co se zajímám. Třeba Fullmoon, to už je zase jako hudební, tak spíš tady ty jako zájmový, ale jako deníky, denní tisk jako zpravodajství, tak to nečtu

T: ani v minulosti?

R: no, já mám pocit, že v minulosti jsem na to byla moc jako malá, abych měla potřebu si koupit noviny, ani mě k tomu nikdo moc nevedl, ani domu zme je moc nekupovali, takže, a jako ten internet už funguje dlouhou dobu, takže když to dřív nebylo tolik, tak to jsem byla zase moc malá na to, aby to četla nějak jako pravidelně zpravodajství. Ale dřív, co se jako týče tisku jsem četla mnohem víc časopisů.

T: To byly asi nějaký volnočasový nebo zájmový?

R: no no, přesně, Bravíčko (smích)

T: (Smích)

R: jsem byla, to už je jako hodně dávno, mi bylo třeba 10 let (smích)

T: V pořádku, každéj máme minulost (smích) Ty teda jsi zmiňovala Twitter, jsi aktivní uživatel Twitteru?

R: jo

T: a sleduješ tam taky takovýhle věci, co se týkaj zpravodajství, já se zeptám asi, jestli tam sleduješ přímo ty redakce jako ČT, ČRo a tak dál?

R: Rozhlas i ČT24 to tam mám určitě, možná i to aktuálně, to si nejsem jistá. A pak tam mám spoustu novinářů přímo, jejich osobní profily

T: no na to jsem se taky chtěl zeptat

R: oni vlastně i dost retweetují ty články nebo se vyjadřují k těm dílčím, dílčím událostem, tak to se snažím i různé jako komentátory ať už jako politické situace nebo lidi, co píšou do kulturních rubrik a tak

T: a těmhle expertům ty důvěřuješ, když on ...?

R: no přijde mi, že jim možná důvěřuju i víc než když to někde v rámci nějakého článku, no důvěřuju, spíš si to i rovnou spojím s tím člověkem a už jako je mi to v něčem bližší, protože vím kdo přesně to píše, jako i na tom webu je napsaný, kdo ten článek psal, ale je to pod hlavičkou té redakce a ne toho toho určitého novináře jako primárně. Na Twitteru hlavně i to sdělení je mnohem kratší, takže tam se toho nedá moc vymyslet na ploše těch 240 znaků

T: a to je teď vlastně ještě víc než bejvalo

R: jo, předtím bylo 140

T: a třeba to jsou teda novináři a co třeba nějaký politologové, sociologové a já nevím historiky, sleduješ tam opravdu jako vědce z toho oboru médií

R: možná, možná jo, ale to ti teď nechci kecat

T: dobrý, nic se neděje, jestli nevíš konkrétně. No, já přeju zase kousek dál a zeptám se, jestli dokážeš nebo jestli si myslíš sama o sobě, že dokážeš odlišit manipulaci od seriózní žurnalistiky

R: no takhle asi jako na první dobrou, když je to jako fakt očividný, tak určitě, nebo rozhodně nenechávám se unášet emocemi, když něco čtu, na takovou tu první dobrou a už jako asi dokážu rozklíčovat, už jako jen z titulku třeba, co je jako psáno vyloženě, jako že i když nevím, z jakého webu to je nebo z jaké redakce, tak když bych viděla ty titulky, tak už tam si myslím, že to dokážu trošku poznat, který mírej jako na city a takový to zděšení nebo něco a ty co jsou jako serióznější. A když jako čtu něco a je jedno kde a nezdá se mi to, tak se snažím si to nějak jako ověřit nebo to aspoň nešířím dál.

T: Jenom se ještě teda zeptám, aby to skutečně zaznělo, důvěřuješ spíš těm, který podle tebe mají seriózní přístup?

R: jo, tak těm, někdy jim i možná důvěřuju víc než bych měla

T: my jsme taky zmínili rodiče, že třeba nekupovali papírový tisk a tak...

R: jako někdy asi jo, ale nevybavuju si, že by to byla taková ta klasická scéna, že táta sedí u stolu s novinama. Určitě se u nás noviny jako objevovaly, ale nevím jak moc, jestli to bylo čas od času nebo pravidelně, to už si nevybavím

T: spíš se zeptám jinak, jestli rodiče řešili mediální dění a mluvili o něm s tebou, nějak to komentovali a tak dál, nebo ti třeba přímo říkali, čemu věřit a čemu nevěřit? Jestli jste to zkrátka doma nějak řešili, reflektovali?

R: možná jako decentně jo, spíš třeba na tý regionální úrovni, že jsme četli věci, co se dějí, já jsem z malýho města od Prostějova, takže jsme třeba řešili to, co se psalo v Prostějovském večerníku, což je pro mě jako zdroj, kterej je hodně na pováženou, takže tam jsme třeba občas něco řešili, nebo i když jsme byli my součástí nějakýho článku, jako nějaké dění v Plumlově, což je to malý město, ze kterýho pocházím, nebo v Prostějově, když jsme toho byli nějak jako součástí ať už jako nějak napřímo nebo jsme byli na té akci o které se píše, tak jsme často jako četli něco, co ne že by nebyla úplně pravda, ale občas bylo vidět, že si s tím ten novinář nedal úplně práci a psal tam věci, který nebyly úplně podle toho, jak se to vážně dělo

T: jenom se zeptám, tenhle večerník nebo ty deníky byly zdarma nebo placený?

R: to si nevybavím, něco určitě chodí do schránky, třeba v Plumlově máme zpravodaj, kterej chodí do schránky, kterej dělá tady moje máma jako jeden z těch redaktorů, takže to je tak hodně zblízka a ten večerník snad, možná, možná prostě chodí zadarmo, je to jeden z těch hlavních plátků a chodí to tam trochu jak v bulváru, i ta grafika je tomu uzpůsobená, je to trochu bizardní

T: A třeba teď sledují rodiče stejný média jako ty?

R: hmm, nemyslím si, že úplně spíš si myslím, že rodiče hodně a máma hodně jde skrz to, co na ní vyskočí na FB, ale zároveň mi nepříjde, že by byla extrémně důvěřivá a není typ člověka, kterej by se nechal úplně zmanipulovat takovým tím FakeNews řetězovým „sdílejte než to smažou“ to ne, ale asi jako, hmm, sleduje asi ty víc proláklejší weby jako je třeba iDnes, nebo ty Novinky a asi jí to mnohem víc vyhovuje než třeba mně a občas si myslím, že to nevnímá tak kriticky, jako bych to vnímala já asi, ale to je asi i tím, že je jiná generace

T: a rodiče ti teda dali zdravou míru nedůvěry?

R: jojojo, to si myslím, že jo, jako u nás nejsou nějak jako fanatičtí ohledně jako já nevím nějakých zpráv poplašných

T: třeba kdyby ti máma takhle říkala o nějaký zprávě, o který ty bys nevěděla, budeš jí to věřit?

R: většinou spíš ne, já si to většinou jako první najdu, třeba teď jestli jako můžu říct takovej čerstvej zážitek

T: jasně

R: když jsem byla teď v Holandsku, tak mi v den, kdy jsem přiletěla a už jsem přijela na místo, do toho města, tak mi psala „ještě že už nejsi v Amsterdamu na letišti, vypukl tam poplach“, jsem si říkala tak oukej, jako první jsem se podívala na články na internetu, jako co se o tom píše, protože když mi to posílá máma, tak se to asi dočetla bůhví kde, chvíli mi i trvalo to najít, protože z té její zprávy mi to přišlo, že to bylo něco jako obrovská novinka a pak jsem se k tomu nějak doklikala, že to byl nějaký jako poplach spuštěnej omylem nějakým pilotem, tak jsem jí psala, že je to v pohodě, že se jako nic nestalo a na to mi napsala „Aha“

T: hm

R: Takže si myslím, že si někde přečetla titulek, ale dál nad tím už nepřemýšlela, ale to bylo proto, protože to pro ní bylo s větším emočním zatížením, protože tam její dítě před pár hodinama bylo, jinak by si takové zprávy možná ani nevšimla

T: dobře, ještě teda poslední takovej okruh, na kterej se tě budu ptát to jsou kamarádi, sledují tvoji kamarádi média?

R: joo, myslím si, že lidi v mém okruhu jsou informovaní dost

T: a sledují stejný média jako ty, nebo je mezi nima někdo, kdo sleduje třeba něco jináčího než ty konkrétně

R: já myslím, že někteří moji kamarádi jsou ještě jako víc takoví jako vzdělaní než jsem já, to zní blbě, ale že mají větší přehled než já, takže se toho dočtou asi i víc než já, nebo z toho mám takovej pocit, ale typově je to dost podobný, co sledují. My se o tom většinou třeba i bavíme.

T: No to jsem se taky chtěl zeptat, jestli se o tom bavíte a třeba se i názorově střetáváte?

R: jasně, když nás to oba jako zajímá, tak tak se o tom bavíme a většinou to máme z podobných zdrojů nějak

T: A zase se zeptám na podobnou otázku jako s rodičema, kdyby ti nějaký kamarád řekl novinku, budeš mu důvěřovat jako a priori? Bezmezně, nebo budeš zase ověřovat, dohledávat na internetu a tak jako s mámou?

R: záleží asi jakej kamarád, ale většina mejch kamarádů mi přijdou, že jsou jako na tom, že maj fakt ten přehled, takže jim budu důvěřovat víc než rodičům a spíš i ze zvědavosti si i dohledám nějakej ten článek, že kdyby mi jako řekli nějakou úplně senzační zprávu, tak první co udělám nebude, že to řeknu někomu dál, ale spíš že si to najdu. A taky záleží, co je jak velká zpráva, když to je nějaká malá věc, že se dočetli nějakou zajímavost, tak to si asi ověřovat nebudu a budu jim věřit.

T: zeptám se teda ještě na závěr, po tom co jsme se tady spolu nějakou chvíli bavili, důvěřuješ teda médiím nebo ne?

R: hmm jo a ne, to je těžký, jak kterejm

T: a když bys to měla porovnat, jestli věříš ohledně médiím spíš kamarádům nebo rodině?

R: kamarádům určitě

T: a teda kamarádům nebo médiím?

R: tak ti kamarádi to mají z těch médií

T: Sorry, to byla si blbá otázka (zmatený smích)

R: ne já jako chápu, co myslíš, ale nedokážu říct. Jako oni se to většinou dočtou ze stejného zdroje, jako bych se dočetla já, takže, ale, možná ale, že když tomu důvěřuje i ten kamarád, tak tomu dává větší důvěryhodnost, než kdybych si to přečetla já sama pro sebe, legitimizuje to, že už tomu někdo věří a bere to jako platnou informaci, tak možná jako i víc těm kamarádům, protože se to ještě přefiltruje přes někoho jinýho

T: No já ti teda děkuju, možná se ještě jenom zeptám tebe, jestli tě napadá něco, co bych mohl zohlednit, nebo na co se ještě zeptat, nebo co bys chtěla říct ty sama?

R: si myslím, že jsem zodpověděla všechno, jak jsem mohla.

T: tak díky moc

R: Za málo

Respondent č. 9

T: Ahoj, úplně na začátek se tě musím zeptat, jestli souhlasíš s nahráváním našeho rozhovoru, kterej potom použiju při vypracování bakalářky?

R: Ano

T: Super. Dál se zeptám – studuješ a co?

R: Hele, studuju, teď už čtvrtý rok a studuju anglistiku na UPOL

T: a je ti teda 23-24 let?

R: 23

T: Ok, díky, to mi stačí. No a teď už k tomu, co mě zajímá nejvíc.

R: poslouchám

T: Sleduješ zprávy? Nebo přesnějc zpravodajství?

R: Docela jo si myslím

T: A jak často sleduješ?

R: Vlastně denně. Většinou ráno zapnu ČT24, když stíhám, abych se trefil do zpráv, počasí a tohohle bloku. Pak během dne na Facebooku potkávám různé zprávy a tak, takže si myslím, že asi docela dost no.

T: Takže sleduješ čt a něco mimo toho? Jakože máš nějaký další médium oblíbený?

R: Noo. (přemýšlí) Asi ani moc ne. Jako třeba noviny moc nečtu. Maximálně třeba ve vlaku, tam jsou občas zadarmo. Mám lajkutejch pár stránek na Facebooku, ale že by byly úplně oblíbený, tak to asi, asi ne, spíš mi tak jako jenom zajišťují přehled o aktualitách.

T: A co máš na tom Facebooku?

R: Aktuálně, iDnes a nevim. Jo ještě občas iRozhlas, ten sleduju na Instagramu.

T: Dobře, takže sleduješ hlavně televizi a v ní ČT a potom tyhle média na fb.

R: Jo

T: třeba iRozhlas je pod ČRo, posloucháš třeba i Rozhlas jako rádio nebo podcasty?

R: Jako občas nějaký rozhovory nebo teda jako podcasty sleduju, ale rozhodně ne pravidelně a vždycky asi na netu. Rádio jako takový moc neposlouchám a když už třeba náhodou řídím, tak si pouštím Beat.

T: Dobrá a teď - důvěřuješ médiím obecně? Jako úplně obecně. Nemyslím jenom ty, co jsme tu jmenovali.

R: To je těžký takhle říct. Asi spíš důvěřuju, ale rozhodně ne všemu. Spíš se snažím si uchovávat takovou zdravou skepsi vůči všemu, ale záleží no. Třeba zprávy na ČT jsou vždycky jako skutečně jen zprávy, nedělaj moc interpretace, který jsou většinou kámen úrazu, protože začnou až moc agitovat.

T: A důvěřuješ teda těm, který sleduješ?

R: Jo, to jo, jinak bych se s nima neobtěžoval (smích)

T: (smích) A proč jim důvěřuješ?

R: Hmm, (přemýšlí), když to takhle podáš... Asi nejvíc věřím tý ČT, u ní mi připadá, že je to objektivní nejvíc a hlavně nepíšou, nebo teda nevysílaj, úplně blbosti. Spíš to, co je opravdu důležitý a taky jak jsem říkal, jsou to zprávy, ne názory. A pak tak dost věřím ČRo, nedávno rozjeli web, to je tak rok zpátky? Možná i víc, tak těm věřím dost.

T: A co teda ty na internetu? Ty píšou blbosti?

R: No, na nich cením hlavně tu rychlost, že se můžu podívat kdykoliv, co je novýho, ale u televize jsem vlastně jen ráno. Jo počkej, na co ses ptal?

T: (smích) teď sám nevim. Jo, proč je sleduješ, když píšou blbosti jak říkáš.

R: (smích) joo. Nejsou to vysloveně blbosti, ale prostě (šátrá v kapse). Podíváme se. (hledá na mobilu) iDnes dělá mystories, což je fajn, ale zas jak kdy. První zpráva je o omluvě Grospiče za řeči o 68, to je v poho, ale hned druhá o tom, že mladý lidi ztrácej kvůli pornu chuť na sex, což už mi nepříjde jako úplně důležitý. To už jsem vyzozoroval, že se chtěj hlavně zalíbit, aby se to hodně četlo. Ale neříkám nic, asi bych si to taky přečet. Jestli jsem ti takhle teda odpověděl. Akorát teda tyhle zprávy беру s rezervou, protože jsou udělaný tak, aby se to zalíbilo kdekomu

T: Jde teda hlavně o to, že ti rychle dodají informace, ale ty se v nich už musíš zorientovat sám?

R: jo, přesně, dík

T: Jsou média, kterým vůbec nedůvěřuješ?

R: úplně jakože nedůvěra jo?

T: no, no.

R: Tak určitě Aeronet, Parlamentní listy a tyhle dezinformáky, což беру už jako velkej extrém. Ale jinak spíš záleží na konkrétních zprávách, když pomineme tuhle temnou stranu. Jako jsem třeba říkal o iDnes, tak těm nedůvěřuju taky moc, potom takový ty weby asi jako Novinky, Aktuálně a tak, to je všechno na dost stejnej způsob

T: Co tě teda vede k nedůvěře k dezinformačním webům?

R: Asi to, že nejsem úplně blbej. Můžu to takhle říct?

T: (smích) určitě jo.

R: No nevím, zprávy o spiknutích, chemtrails a tak jsou stupidní, většinou není těžký poznat úplnej blábol. A v těch seriózních médiích to je spíš o tom, jaký má člověk názory a podle toho něčemu věří nebo ne.

T: Jak to děláš ty?

R: Co?

T: jakože jak se rozhodovat čemu věřit a čemu ne, co se třeba podle tebe objektivní a co zavádějící.

R: Vlastně ani nevím, ale už sleduju média nějakou dobu, takže mám zkušenost s tím, jak má vypadat normální, teda spíš seriózní článek. Bez zbytečného poštvávání a tak. A mimo to si často věci hledám i mimo média, třeba když se řešej nějaký starší témata třeba z dob komunistů tady, tak se snažím to spíš načíst z nějaký odbornější literatury, abych potom věděl, o čem v těch médiích píšou. No ale jinak objektivní zpráva v mých očích musí bejt poměrně jakože strohá, málo citeček ve stylu „narodily se tady a tady krásný štěňátka“, prostě jen informovat o tom, co se skutečně stalo, asi ne moc toho proč se to stalo a tý interpretace

T: Super, to mi asi stačí.

R: jako úplně?

T: ne, ještě pár otázek mám (smích) Třeba je nějaký médium, co jsi přestal sledovat?

R: Hele to asi ani úplně ne, že bych na něco zanevřel (přemýšlí) asi úplně ne. Ale teda nejsem úplně mediální člověk, co by tím žil, ale třeba dřív jsem měl celkem v oblíbenosti Respekt, kterej se

u mě teda úplně nezkažil, jen jsem tak jako vyzozoroval, že píšou optikou spíš takový tý pražský, celkem bohatý, asi i intelektuálnější bubliny

T: Takže Respekt, ještě třeba něco dalšího?

R: jako jestli bereš třeba to, že jsem s rodičema koukal dřív na Novu a teď už to kvůli tomu, že s nima nebydlím nedělám

T: jojo a to je třeba i zajímavý, že jsi vyrostl při sledování Novy a přešel jsi potom jako už sám na ČT

R: To prostě souvisí s tím, co jsem říkal. Na Nově máš těch zpráv o ničem, který jsou jenom nějakým způsobem zajímavý, že navozují příjemný nebo nepříjemný pocity, hafo, ale třeba o politice nebo zahraničních událostech se toho tolik nedozvíš

T: Máš třeba nějaký experty, kterým důvěřuješ?

R: Jaký experty?

T: Třeba sociology, politology, nepolitický lidi z branže nebo i konkrétní politiky, prostě jednotlivce

R: To asi úplně nemám, nebo nevím, nic mě nenapadá. Nebo jako třeba vim hlavně od kamarádů, co používaj Twitter, že tam je tenhle prostor pro sledování jednotlivců, ale ten teda nepoužívám.

T: Důvěřuješ třeba konkrétně moderátorům zpráv, když koukáš na zprávy v TV? Máš s nima vztah?

R: To musím říct, že docela asi jo. Hlavně teda z ČT. Třeba Stach, co dělá hydepark je podle mě frajer. Tomu důvěřuju, že dělá kvalitní práci.

T: A proč?

R: Je hodně uznávaný i v zahraničí a není to jen hlasatel jako třeba Rey Koranteng, ale dělá rozhovory, na který je vždycky připravený a tak, ale Stach je hodně našrocenej na každý vysílání a cení ho i v zahraničí.

T: Dobrá, neodpustim si, že mám Stacha taky rád (smích)

R: no vidíš (smích)

T: No a dostáváme se ke konci.

R: Okej

T: ale ještě mám minimálně dvě otázky. Důvěřuješ stejným médiím jako rodiče?

R: Hele to nemám moc zdání, co rodiče vnímají za kanály, ale asi spíš ne. Každopádně rodiče sledují hlavně večerní zprávy na ČT a pak na Nově, jinak se u nás třeba noviny spíš neobjevovaly, jenom TV Program, jestli se to počítá jako noviny

T: TV Program je hodně populární a není to určitě jako neběžný. No ale bavil ses s nimi někdy o médiích, komu věřit a tak? Učili tě dřív jak se orientovat?

R: Moc asi ne, nebo mi to jenom nedochází. Rodiče tyhle věci moc neřešej, ani politiku moc neprožívaj, jsou to vlastně hlavně konzumenti, než že by to nějak zkoumali. Ale docela to chápu, když jsou věčně ztahaný z práce, jak už nejsou nejmladší. No ale asi jsme to fakt nijak neprobírali, třeba ani do toho koho a proč volit se moji rodiče moc nepouštěj. (smích)

T: A co kamarádi? S nima se bavíš o zpravodajství?

R: To už rozhodně víc. Ale teda musím říct, že je to většinou spíš ze srandy než nějaká filozofická rozprava.

T: Takže si sdělujete novinky, ze kterých si pak děláte randu?

R: Jako jo, žijeme v době memes. (smích)

T: (smích) to je zajímavý, co to pro tebe znamená, že žijeme v době memes?

R: Haha, teď jsi mě trochu zaskočil. Ale asi to, že se všechno dá překroutit a změnit význam, stejně jako u memes, akorát že u nich je to jejich podstata, od nich to člověk očekává a asi i vyžaduje žejo, ale třeba od médií tohle nechci. No ale s kamarádama se bavíme i seriózně, mám třeba 3-4 lidi, který mají přehled srovnatelný nebo i větší než já, takže si rozhodně máme co říct

T: No a když ti třeba takhle kamarád říká nějakou zprávu, kterou ty jsi nezachytil, tak budeš mu to věřit? Jako automaticky

R: Jako... asi jo, pokud mi to nebude připadat podezřelý, nějak jako přitažený za vlasy. Ale jinak často dohledávám věci na netu, co se tak jako člověk doslechne, takže si zachovávám skepsi skoro pořád.

T: Oukej, přemyslím, na co se ještě zeptat. Třeba, ty jsi říkal, že studuješ angličtinu, je to tak?

R: jojo

T: Co nějaký zahraniční média? Sleduješ?

R: Hele to si teď vzpomínám, když jsme měli předmět něco jako „aktuální vývoj západní politiky“, tak nám tam hodně říkala přednášející, abychom četli Guardian. Ten jsem nějakou dobu četl, kvůli nim, ale moc mi to nedávalo popravdě. Dění v anglické politice je hrozně složitý a moc jsem se neorientoval, takže to pro mě nemělo takovou váhu, ale jinak Guardian respektuju. No ale obecně hodně v angličtině čtu, často i zprávy, ale to je takový jako nahodilý, podle toho, co zrovna hledám nebo co aktuálního se děje

T: Ok, já už teda asi budu končit. Díky moc za rozhovor!

R: Joo, v pohodě, já děkuju. Asi. (smích)

Respondent č. 10

T: tak ahoj, na začátek se musím zeptat, jestli souhlasíš s tím, že si to takhle nahraju na telefon a potom to zpracuju pro účely mojí bakalářský práce

R: jojo, v pohodě

T: Tak asi rovnou začneme a já se zeptám na triviální otázku, jestli sleduješ zprávy, nějak častěji nebo máš pocit, že nesleduješ moc?

R: Je jedno jestli v televizi nebo...

T: jakýkoliv prostě

R: hele sleduju, ale většinou se dívám spíš na takový ty netovky prostě, jinak to moc nesleduju

T: co myslíš tím – netovky?

R: tak dívám se třeba na Návratdoreality.cz, a tadyty věci spíš prostě, kde máš já nevím, nějaký rozhovor. Třeba slovenská politika mě hrozně baví, takže tam jsou vyloženě záznamy s jejich politikama a takhle, co třeba řešijou za aktuální picovány

T: Takže prostě koukáš na internetu a jak často? Denně, několikrát za týden nebo zřídka?

R: tak 2x-3x tejdne max

T: já se teda chtěl zeptat, jestli jako celostátní nebo regionální, ale ty ses teda rovnou posunula na tu nadstátní politiku a tyhle věci a třeba českou politiku nesleduješ v médiích?

R: hej, sleduju nebo jako musím, protože mojí nejlepší kamarádka máma je poslankyně, takže od toho sleduju hlavně, co dělá ona, potom sleduju i ten zbytek prostě, jestli je to dobrý/špatný, to co dělá, čím se zobírá nebo tak, ale třeba upřímně styl Babiš to je furt dokola, protože mně přijde ve zprávách, klasickejš, nebo na netu, když se podíváš na Seznam, tak tam straně často je buďto o Zemanovi nebo Babišovi, ale nic víc prostě

T: čteš třeba noviny, papírový a klidně třeba i Vogue, Elle, to se taky počítá

R: joo, já čtu spíš Epochu a takovýhle koktejly a tady tyhle kraviny

T: Jo teď mě napadá, že jsem se nezeptal, co studuješ

R: Studuju archeologii

T: Jo, tak to ta Epoque s tím souvisí (smích) No nic. Důvěřuješ médiím, který sleduješ? Třeba tomu Návratudoreality?

R: Tak třeba Návratu zrovna jo, protože tam dávají vyloženě, že to točil někdo někde prostě, třeba normální člověk jako já, ale třeba to co dávají v televizi to beru spíš s úsměvem, protože prostě je polovina z toho takový to hovno kolem, ale vlastně se nedozvíš co a jak

T: A o čem teda mluvíš, když říkáš „hovno kolem“?

R: Třeba, když se probíraly ACTA...

T: jako o autorských právech na internetu?

R: no, tak já byla i demonstrovat s bratrem, protože on je Ajt'ák a strašně mě fascinovalo to, co dávali na internet, tak prostě bylo něco úplně jiného než to co dávali v televizi, třeba v televizi psali, že se nás na tom Svobod'áku v Brně sešlo jestli tisíc? nebo patnáct, ale ve skutečnosti nás tam bylo asi přes pět a půl tisíce. Dávali tam fotky o mladých lidech a přitom tam ve skutečnosti bylo hodně lidí třeba ve věku mojí mámy a my.

T: takže ti nepřijde, že by média byly důvěryhodný v tomhle?

R: Ne ne

T: To hovoříš hlavně teda o televizi, protože jsi říkala, že reportáže byly a takhle

R: hlavně o televizi a těch všeobecných, co máš na Seznamu a takhle když si přečteš třeba jen nadpisy, co dávali na Novinky, tak úplně jako nevim no

T: A třeba ČT, Novu, Primu, Barrandov sleduješ něco nebo máš na všechno stejnej názor?

R: Občas se z prdele kouknu na Barrandov na Soukupa (smích) protože mě to baví jako, ale teda když se chci podívat na normální zprávy, tak se podívám na Jedničku (ČT1)

T: na ČT, jasný. A jsou teda nějaký... nebo jinak – ty jsi říkala, že koukáš hlavně na internetu, máš nějaký zprávy na Facebooku, Twitteru, instagramu, nečem takovým?

R: hmm, ne

T: Vůbec?

R: já koukám vyloženě na ty nezávislý v podstatě. To jsou stránky jako mojevideo.sk, návratdoreality, jenpromuže mě třeba baví

T: hele nejsou to takový ty, že jsou tam i prasárny?

R: Tam jsou i prasárny, tam je všechno, ale je tam i politický dění právě často a takhle

T: Není to tak, že si tam z toho dělaj spíš srandu a memes z tý politiky?

R: třeba na jenpromuze.cz celkem jo, na to se dívám spíš ze srandy, ale na tom videu.sk najdeš třeba, když to řeknu blbě, dobře popsany videa i na tom návratu, kde máš napsany, jak se řešili hodně imigranti, muslimové, tadyty hovna prostě, tak tam mají strašně dobře popsany, co se děje v jakým státě a máš tam k tomu i to video, že je to zachyceny prostě, tak jak to máš. Zatímco se o tom ve zprávách vůbec nemluví, takže mě zajímaj takový ty věci, co ti do zpráv nedajijou, klasicejch, protože třeba na Nově máš borec na konec, což je totální hovno, ale to prostě vědět nechci a ani nepotřebuju

T: Takže ty si vybíráš média podle toho, o čem oni píšou

R: ano

T: To je to, co tě zajímá

R: ano

T: Máš nějaký médium, který jsi dřív důvěřovala, ale zpronevěřila se v tvých očích a tys od ní odstoupila, nebo naopak jestli máš nějakou novinku, kterou jsi začala sledovat?

R: (mlčí, přemýšlí)

T: já ti to připodobnim, třeba moje máma vždycky četla MFDnes, ale jakmile jí koupil Babiš, tak začala bejt skeptická, pořád jí vnímá, ale spíš už na ní kašle

R:

jo

T: takže jestli máš něco podobného, třeba jestli se někdo v tvých očích zkazil?

R: hej, to asi úplně ne jako

T: to je v pohodě. Máš Twitter?

R: nemám

T: Nemáš a třeba na Facebooku nesleduješ novináře, konkrétní politiky, vědce, sociology, prostě lidi, co komentujou to dění v médiích?

R: přemýšlím, ale asi ne

T: tak ne

R: (vykřikne) vlastně ne! mám tam Okamuru (směje se)

T: (smích) A proč teda sleduješ zrovna Okamuru?

R: Jenom tak z principu, protože mě baví číst ty jeho příspěvky

T: A důvěřuješ mu?

R: ne, já to mám prostě jako meme, já to čtu a směju se nad tím vyloženě

T: Proč mu teda nedůvěřuješ?

R: hej, on je totiž strašnej Čech. I když ve skutečnosti Čech prostě není a jeho příspěvky jsou na mě až jako, mě to baví, jak on si hraje na strašnýho vlastence, ale teď když prostě, nevím, řeknu – ten jeho výrok, že by se měly zavřít kebaby, aby tady nebyli, vole, migranti a podobný hovna, tak tomu se prostě směješ, víš co. A hlavně to říká zasranej asiát, tak co chceš víc (smích)

T: Takže teda hlavně Okamuru, no já u tebe pozoruju, že se u zpráv chceš hlavně pobavit, nad médiama, je něco, co sleduješ čistě seriózně mimo třeba toho návratudoreality.cz?

R: většinou, když se to týká takhle jen seriózně, tak sleduju takovej ten, nevím, teď jak byly třeba demonstrace viz Letná a podobně, tak třeba to se týká mě, jako mladého člověka, demokracie a takhle, tak to třeba беру seriously, to projedu třeba 10 random stránek a na každé si přečtu, víš co. A pak si z toho udělám závěr a třeba se ještě zeptám někoho, kdo na tý Letný byl.

T: A teda kontroluješ si zdroje?

R: jo

T: a dokážeš nějak odlišit, co je podle tebe objektivní a co je třeba manipulace?

R: Tak třeba mně přišlo manipulativní, když se bavíme o té Letné a takhle, tak vlastně i tady v Olomouci byla stávka, jestli víš

T: hm

R: tak mě strašně pobavilo, když se na Novinkách pak objevila fotka, že v Olomouci na náměstí se sešli tady lidi, aby protestovali a byla tam fotka dvou jedenáctiletých kluků, jak v ruce drží prostě tabuli, na který bylo napsaný něco ve smyslu, že by nechtěli vulgarismy v televizi, jako proti Zemanovi. Hej, jedenáctiletý děcko nemůže vědět nic o politice ani o Zemanovi, tak mi to přišlo dost absurdní.

T: a není možný, že by tohle bylo taky součástí té manipulace?

R: no právě, že si vybrali tohle, že i malé děti to pozastavilo

T: a jinak teda tys zachytila Novinky, tak sleduješ je?

R: jenom, když mi tam něco vyskočí, co mě zajímá, nebo když se to týká toho tématu, ale jinak se tam koukám fakt pro pobavení. Podle mě tam tomu vůbec nedůvěřuju

T: Ty jsi říkala, že se různě bavíš s kamarádama o tom, co se děje a tak

R: hm

T: jako probíráte aktuální témata a říkáte si názory na to?

R: jo to hodně

T: Máte třeba stejnej názor často?

R: hmmm, to vůbec. málokdy se s kamarádama potkám ve svém politickém názoru a celkově jakokdyby. Většina kamarádů, se kterejma to řeším, tak studujou práva a nebo už jsou právníci a oni mají úplně jinej pohled na svět než já

T: a dokážeš se od nich obohatit jejich názorama a přijmout je za své?

R: hej, tam jde hlavně o to, že já se spoustu věcí dozvím, protože já se zajímám o tu svojí stránku věci, oni zase o jinou, takže my si tak navzájem sdělíme spoustu informací, ale teda potom se shodnem, že se neshodneme v názoru na to. Ale obohatí tě to o ty informace navíc prostě víš co, že to vidíš z trochu jiné strany prostě

T: A co s rodinou se bavíte, já nevím, o Letný, o Babišovi a těchle věcech, co jsme tu probírali?

R: jojo

T: a s rodičema se setkáváte názorově?

R: dost

T: takže si zanotujete, hehe, a rodiče tě vedli k tomu že máš důvěřovat nebo nedůvěřovat tomu, co vidíš v televizi?

R: třeba moje mama i tata čtou hodně noviny, maj rádi MF nebo aspoň dřív měli, máma má ráda takový ty jako Prostějovský večerník a tak, táta jede hlavně zase novinky a to co najde na netu a oni si pak většinou sednou a začnou si povídat. řeknou třeba já jsem četl dneska tohle a

máma řekne „já to četla taky“ a teď si řeknou úplně odlišnou věc v podstatě skoro, takže na konto toho řešíme, jaký je rozumný názor na to a hledáme nějakou střední cestu, takže prostě tomu úplně nedůvěřují, ale čtou to.

T: Ok a tyhle regionální noviny čteš?

R: ne

T: a obecně třeba noviny se ti nedostávají do ruky? Třeba i zadarmo. Třeba v Leoexpressu jsou noviny zadarmo, Metro je zadarmo a tak

R: Metro občas, ale většinou spíš ne

T: máš třeba nějaký influencery?

R: tak třeba Tomáš Klus, ale to je na mě moc velké sluníčkář. Takže jako hej, asi. Já byla na jeho koncertě, byla jsem na festáku a byl tam Klus a já měla VIP, takže jsem se tam s ním i potkala a tak, tak mě pak napadlo, že se podívám, co přesně dělá v tomhle smyslu, tak jsem ho potom stalkovala na instagramu a nevím prostě. Já když vezmu, že na tomhle teď vyrůstají patnáctiletý holky, tak se bojím, co přijde potom (smích) To fakt ne, jako 60x za sebou říct ve dvou větech karma, aura a pičoviny a nevím, to je na mě prostě trochu moc

T: haha, tak to se asi moc nepotkáváte názorově

R: Spíš ne no

T: Ale Klus je jen jeden člověk, jestli tě napadá ještě někdo další..

R: hej, já vyloženě tyhle lidi nemusím, já je jako беру, občas se na něco podívám, ale moc to nesleduju, protože mi přijde, že prostě většina tadytěch lidí jako buď mají názor, se kterým já nesouhlasím, nebo pořád probírají jedno a to samý téma dokola a takhle a je to nudný pro mě je to ztráta času. To si radši vezmu knížku a přečtu si to v knížce.

T: tys tu říkala, že si média vybíráš tak, aby měly stejnej názor jako ty, ale u kamarádů to tak nemáš, čím to je?

R: no protože, tak víš co, s někým třeba vyrůstáš dlouhou dobu, a když to řeknu blbě teoreticky „já volím komanče, ty ANO, tak máme problém“ nebo třeba Piráty, tak už je nějaký problém, ale ve své podstatě jsme schopný oba uznat nějakou část, že nemáme stejny názory, ale nevadí nám to v těch ostatních věcech, tak nevidím důvod se vyloženě hádat nebo to roztrhávat na kousičky

T: Posloucháš třeba rádio?

R: vůbec

T: A co třeba podcasty?

R: taky ne

T: to já teda taky nekoukám popravdě

R: Hele třeba tím, že poslouchám rap, tak spousta těch songů, co vychází nových, tak se hodně obrací na politiku a oni to hodně řešej. Lidi to třeba tolik neposlouchají, tak to nevědí, ale oni tam řeší hodně politický otázky, fungování zrovna třeba ČR, když je to český rap, vyjadřují se k tomu a tak, tak to mě třeba baví, i když s nima zrovna nesouhlasím, tak je to zajímavá část toho textu nebo takhle, tak to třeba se mi líbí

T: To je taky zajímavý, že si radši třeba přečteš knihu nebo poslechneš písničku, spíš teda kulturní než mediální podtext

R: jo, to je lepší

T: důvěruješ jim třeba víc?

R: hele písničkám asi moc ne, ale třeba jako odborným knihám jo, to jsou odborníci a asi teda vědí, co píšou

T: no tak asi dobrý, zeptám se ještě, jestli bys chtěla něco zmínit a doplnit? Na co jsem se třeba nezeptal?

R: asi ani ne, pohoda

T: tak já moc děkuju a nashledanou

R: ahooj